

12-14 ARALIK 1986 TARİHLERİ ARASINDA YAPILACAK "KADIN VE BARIŞ"
KONULU HAFTA SONU SEMİNERİNİN PROGRAMI:

---12 ARALIK CUMA Saat 16.00 dan itibaren Marl'daki seminerin
yapılacağı yere geliş ,yerleşme,yemek ve tanışma.

---13 ARALIK CUMARTESİ

Saat 7.30-8.30 Kahvaltı

" 9-10.30 Seminerin açılışı

Gelsenkirchen Kadınlar Birliği ve Birleşmiş Mil-
letler Alman Seksiyonu

Türkiye Barış Hareketi-Kadın Barış Hareketi

(Yüksel Selek)

" 10.30-11.00 Ara

" 11.00-12.30

Eğitim ve Barış

Sağlık ve Barış (Tülin Tarakcıoğlu)

Göçmen Kadınlar ve Barış(Hollanda Türkiye Kadınlar
Birliği)

" 12.30-13.30 Öğle Yemeği

" 13.30-15.30

Uluslararası Kadın-Barış Hareketi(IFFF temsilcisi
Internationale Frauenliga für Frieden und Freiheit)
Nairobi-Barış Çadırı-Kopenhag (Ellen Diederich)
Oster Yürüyüşleri,Hunsrück

" 16.00-18.30

Barış ve Kadın Hakları(Renate Wurms)

SDI,Yıldızlar savaşı (Filiz Kardam)

Seminere katılan arkadaşların konuşulan konularla
ilgili görüşleri,sorular.

" 18.30-1930 Akşam yemeği

" 19.30-20.30 Dia Gösterisi Sanat ve Barış (Ayşen Ertan)

" 20.30 dan itibaren müzik ve eğlence

---14 ARALIK PAZAR

Saat 7.30-8.30 Kahvaltı

" 9.00-12.30 Çeşitli örgüt temsilcisi veya tek tek kadınların
"Kadın ve Barış" konusunda söyleşileri,deneyim
alışverişi.

" 12.30-13.30 Öğle yemeği

" 13.30-14.30 Seminerin değerlendirilmesi ve kapanış.

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER ÖRGÜTÜ TARAFINDAN İLAN EDİLEN 1986 ULUS-
LARARASI BARIŞ YILI NEDENİYLE 12-14 ARALIK 1986 TARİHLERİ
ARASINDA, BİRLEŞMİŞ MİLLETLER ALMAN SEKSİYONUNUN HİMAYESİNDE
MARL-JUGENDBILDUNGSSTATTE-RÖTGERSHOF'DA "KADIN VE BARIŞ"
SEMİNERİNDE BİRARAYA GELEN KADINLARIN AÇIKLAMASI:

Delicesine süren silahlanma yarışı, Dünya da birçok ülkenin karşılaştığı acil ,iktisadi ve sosyal sorunların çözümünü zorlaştırmaktadır. Dünya çapındaki nükleer silahlanma korkunç boyutlara erişmiş bulunuyor. Nükleer silahların toplam gücü 13500 Megaton'dur. Bu Hiroşima'ya atılan bombanın birmilyon mislidir. Bu nükleer güç 30 sene boyunca hergün İkinci Dünya Savaşı'nın yaptığı yıkımı yapacak boyutlardadır. Dünya'da 15 günde silahlanma için harcanan para 10 Trilyon 200 Milyar TL dir. Bu miktar tüm insanlara bir yıl boyunca yeterli besin, su, eğitim, sağlıklı konut ve sağlıklı hizmet sağlamak için yeterli olmaktadır. Bir savaş uçağı 12 Milyar TL, 40 bin köyün ilaç gereksinimidir.

Nükleer bir savaş tüm insanlığın bir anda yokolmasına yeterli olacaktır.

Biz kadınlar olarak bu günki Dünya da yüzyüze geldiğimiz çeşitli sorunlar konusundaki yaklaşımlarımız başka başka olabilir. Ama bizler ,barışı koruma ve pekiştirmenin hepimizin ortak isteğı olduğu kanısındayız ve ailelerimizin, çocuklarımızın ve gelecek kuşakların mutluluk ve güvenliğı için elimizden geleni yapmamız gerektiğine inanıyoruz.

Fabrikalarda, bürolarda, kent ve köy topluluklarında nerede yaşıyorsanız orada ayrımsız tüm kadınları yaşam uğruna, barış için savaşıma çağırıyoruz. Zaman beklemiyor, Görevimizi yapacağız. Barışı Savunacağız.

Sevgili Arkadaşlar ,kıymetli misafirler,
Birleşmiş Milletler tarafından ilan olunan 1986 Uluslararası Barış Yılı'nın son günlerini yaşıyoruz.Birleşmiş Milletler bundan bir yıl önce 24 Ekim 1985 tarihinde ençok sayıda devlet ve hükümet başkanının katıldığı 40. Genel Kurulunda,1986 yılının Uluslararası Barış Yılı ilan etme kararını oy birliği ile almıştı. Bu kararın Alman Faşizminin ve Japon Militarizminin ezilişinin 40. yıldönümüne rastlamasıda anlamlıdır.

Birleşmiş Milletler ,1986 yılını Uluslararası Barış Yılı ilan etme gerekçesini şöyle ifade etmiştir.

"Ülkelerin,dünya barışını ve uluslararası güvenliği,Birleşmiş Milletler Temel yasası temelinde geliştirme gayretlerini güçlendirmeyi ve genişletmeyi amaçlıyor.

Birleşmiş Milletler Temel Yasasında tarif olunan ,gelecek kuşakların bizim yaşam süremizde ,insanlığa iki kez anlatılmaz acılar getirmiş olan savaşın rehinesi olmalarından korunması,amacına ulaşılammış olması,dünya halklarının,devletlerin ve hükümetlerin barışın korunması ve kalıcı bir barışın sağlanması çabalarını arttırmak zorunda bırakmaktadır.

Kıymetli Arkadaşlar,
Bildığınız gibi ikinci dünya Savaşının sonlarına doğru Hiroşima'ya ve Nagazaki'ye atılan atom bombalarının yol açtığı korkunç sonuçlar,tüm insanlığı dahada büyük bir tehlikeyle karşı karşıya getirmiştir.

Geçtiğimiz son 40 yıl içinde bir atom savaşında tüm insanlığın yok olması,dahası dünyamızdaki tüm yaşamın son bulması/tehlikesi sürekli olarak artmıştır.Bu tehlike ,Reagen yönetiminin uzayı silahlandırma,yaygın tanımıyla "Yıldız Savaşları" projesiyle yeni bir nitelik kazanmıştır.Öyleki günümüzde tüm insanlık bir "Hayatta kalma " yada "Toptan yok olma " sorusuyla karşı karşıya gelmiştir.Tehlike son derece büyüktür ve herkesi ilgilendirmektedir. Bu gerçek giderek yeryüzünün heryerinde,çeşitli dünya görüşlerinden, çeşitli toplumsal sınıflardan ve katmanlardan insanların bilincine yansımakta ve yığınları savaşa karşı harekete geçirmektedir.

Bir atom savaşında toptan yok olma tehlikesi ve bunun yığınların bilincindeki yankıları savaş ve barış sorunlarına ilgiyi geçmişte görülmedik ölçüde artırmıştır,artırıyor.

Bir atom savaşı tehlikesi neden ve nereden doğuyor? Atom savaşı tehlikesi önlenemezmi ? Önlenebilirse nasıl ? Olağan üstü boyutlara ulaşmış olan silahlanma harcamaları ile somut sorunlarımız

^{iliski}
arasındaki ~~iliki~~ ? vb. sorular her geçen gün daha çok sayıda insanın kafasında doğuyor ve yanıt arıyor.

Bizler de önümüzdeki iki gün içerisinde yapacağımız çalışmalarımızda, tüm bu sorunlar üzerinde görüş alış verişinde bulunacağız. Ben izninizle burada önemle son bir yıl içindeki gelişmelerden söz etmek istiyorum. Çünkü atom savaşı tehlikesinin adım adım azaltılması ve tamamen ortadan kaldırılması, yolundaki somut çabalar özellikle içinde bulunduğumuz yılda insanların kafalarındaki onlarca soruya yanıt getirmiştir. Bunların başında atom bombası denemeleri geliyor. Bildiğiniz gibi, atom bombası denemeleri günümüzde hızlı silahlanma ve uzaya atom silahları yerleştirme çalışmalarını çerçevesinde yapılmaktadır. İçinde bulunduğumuz yılın ~~başında~~ başında Ocak 1986 'da, SBKP Genel Sekreteri Mihail Gorbaçov SB'nin atom denemelerini bir süre durduracağını ve bu, örneğin, ABD tarafından da izlenmesinin beklendiğini bildirdi. Yani bir moratoryum ilan etti. Bu moratoryum SB tarafından iki kez uzatıldı. Bu ayın sonuna kadar da devam edecektir. Aynı süre içinde ABD, tam 17 atom bombası denemesi yapmıştır. Denemelerin sonuncusu Reykavik zirve toplantısından sadece bir hafta önce yapılmıştır. Ekim ayının başında yapılan Reykavik zirve toplantısının hemen ardından bir basın toplantısı yapan Mihail Gorbaçov "Tarihi bir fırsat kaçırdık ! " dedi. Uzun menzilli, orta menzilli vb. ^h atom silahları konusunda anlaşma sağlandığı halde, Reagan yönetiminin uzaya atom silahları yerleştirmede ısrar etmesi, başka bir deyişle, illede atom silahlarına dayalı askeri bir üstünlük elde etmek istemesi sonuç alınabilecek bir anlaşmayı çıkmaza soktu.

Yalnızca bu olgular bile insanlığın tümü için "Hayatta kalmak yada yok olmak " tehlikesinin, gerçek kaynağını göstermeye yetmektedir. Bu tehlike Pentagon'dan, askersel, sanayi kompleksinden, kaynaklanmaktadır. Tehlikeyi bertaraf etmek için, tehlikenin kaynağına karşı birleşmek artık herkesin işi durumuna gelmiştir.

Kıymetli arkadaşlar, durum böyleyken ülkemiz Türkiye'de 12 Eylül 1980 ^{de} ~~gerici askersel devrimle~~ iktidara gelen güçler Reagan yönetiminin uzayı silahlandırma projesine ilk evet diyen güçler arasındadır. İş bununla da kalmamaktadır. Doğu'da yeni askeri hava alanları yapılmakta, var olan ABD ve NATO üsleri geliştirilmekte, yeni üslerin pazarlığı yapılmaktadır. SİA ⁴ (Savunma İşbirliği Anlaşması) içinde bulunduğumuz günlerde yeniden uzatılacak ve daha da geliştirilecektir. Ülkemiz böylece, ~~bölgemizde~~ ABD'nin iyice uzanmış kolu haline getirilmiştir. Bunu yapan Evren /Özal rejimi barıştan yana hemen herkesi baş düşman ilan etmekten geri kalmıyor. Türkiye Barış Derneği yöneticileri ve üyeleri askeri mahkemelerde yargılan-

maya devam ediliyor. Askeri savcı kısa bir süre önce yaptığı ^{konuşma-} mütala-
hasında barış çabalarını Sovyet Rusya'nın emellerine alet olmak ol-
arak ilan etti. Böylesine köhnemiş ve saldırgan bir düşünce ve
davranış bir devlet yetkilisi tarafından ancak demokrasinin ol-
madığı koşullarda ileri sürülebilir, barış için çalışma ancak
demokrasinin olmadığı bir ortamda suç sayılabilir. Ülkemizdeki
rejimin tüm baskıları barış savaşçılarını yıldıramadı. Barış sever-
lerin safları daha da genişliyor. Gerçeği görenlerin sayısı gi-
derek artıyor. Konya'da yapılacak yeni NATO üssü ve B.Alman uçaklar-
ının alçak uçuş talim yeri bölge halkının haklı tepkilerine yol
açtı.

İçinde yaşadığımız F/Almanya, topraklarının genişliğine bakıldığında
dünyada atom silahlarının en sık olduğu ülkedir. Öyleki, F.Alman
hükümeti halkın daha fazla tepkisini çekmemek için askeri gücünün
bir kısmını Türkiye, İspanya gibi ülkelere yayıyor. Güney Afrika
ırkçı rejimine denizaltı planları satıyor. Bu ülkelerdeki savaş
kışkırtıcısı güçleri Reagan yönetiminin hemen ardından var gücü-
le destekliyor. Bunu yaparken tüm dünya, barış güçlerine saldırıyor.
F.Almanya ^{başbakanı} kansiyesi Kohl'ün, SBKP Genel Sekreteri Mihail Gorbaçov'u
katil faşist Göbbels ile karşılaştıran sözleri bunun en tipik gös-
tergesi olmuştur. Avrupa'da var olan sınırların kesin olmadığı
yolundaki sözleri ~~revanşizmin~~ ^{savaş kışkırtıcılığı}, savaş kışkırtıcılığının son örnek-
lerindedir. ~~Revansizm~~ yabancı düşmanlığı ile iç içe sürdürülme-
tedir. F.Almanya'da yaşayan bizler, yaşamın her alanında bunu gün
be gün yaşıyoruz.

Kıymetli arkadaşlar, şimdi kısaca kadın ve barış konusunun bazı
özgünlüklerine değinmek istiyorum. Şüphesiz ki barış herkesin işidir
ir ve atom savaşı felaketi cinsiyet tanımayacaktır. Bu söylediklerim bir
atom savaşının sonuçlarıyla ilgilidir. Ama iş bundan ibaret değ-
ildir. Çılgınca silahlanma dünyamızda her bir dakikada 1 Milyon
dolar harcanmasına yol açmaktadır. Hızla silahlanma maddi-manevi
olaganüstü olanakların heba olmasına yol açıyor. bunun kahredici
sonuçları, ^{başta,} ~~başta,~~ her türden ayrımcılığın şiddetlenmesidir. yığın-
sal işsizliktir. Hayat pahalılığının artmasıdır. Sağlık, eğitim
için yapılan ve tüm öteki faydalı toplumsal harcamaların kısılması-
dır. Toplumun manevi yaşamının, kültürün köreltilmesidir.

1975-1985 yılları arasında, Birleşmiş Milletler tarafından ilan olunan Kadın on yılı çalışmaları bu gerçeği belgelendirmiştir. Eşitlik, ilerleme ve Barış istemlerinin yaşama geçirilmesi kadın on yılı nın sonlanmasına rağmen güncelliğini koruyor ve koruyacaktır.

Toplum yaşamında belirleyici ama özgün bir yeri olan kadınların silahlanmanın azaltılması, giderek durdurulması ve silahsızlanmadan en çok yarar görecektir kesimleri içinde yer aldıklarını gösteriyor. Sadece bu gerçeği tanımakta yetmiyor. Şimdi her düzeyde barış hareketine daha çok kadının katılmasının yolları ve metodları bulunmalı, kadınlarımızda barış bilincini, bizlerin somut sorunlarına bağlı olarak uyandırabilmeliyiz. Bu konuda çeşitli ülkelerdeki ve ülkemizde yapılmış çalışmalar esinlendiricidir.

Kadınlar da dünya barışına katkıyı ,daha çok kadını barış hareketine çekme çabalarını şöyle pratiğe indiriyorlar:

Kadınlar,Amerikan füzelerinin Avrupadan sökülmesini caddelerin, semtlerin,köylerin ve kentlerin ülkelerin nukleer silahlardan arındırılmasını isteyen çağrılarının altına imza atıyorlar.

Gösteriler yapıyorlar,askeri üstlerin önünde pankartlar taşıyorlar. İngiliz kadınları,Bundan 6 yıl evvel ,Greenham Common daki Amerikan füze üssünün yakınında ilk barış kampını kuran kadınlar.Onlar başka ülkelerdeki Amerikan ~~XXXXXXXXXX~~ üslerindedede benzeri protesto kamplarının oluşmasına ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ yol açan harekete itki verdiler.

Federal Almanyada bir kadın şöyle sesleniyor "Silahlanmanın toplumsal sonuçları kadınların kurtuluşunu engelliyor.Ama barış ve yumuşama bu kurtuluşun kardeşleridir."

Amerikan Füzelerinin yerleştirilmesine karşı çıkan kadınlar, bu eylemleri kadınların kendi sorunlarıyla birleştirerek yürütüyorlar. Kanadalı Kadınlar Barış için daha kararlı hareket edilmesini vurgularken,tüm kadınları kanadanın özgül gereksinimleri için barış için savaşıma çağırıyorlar.Kanadanın nukleer silahsız bölge ilan edilmesi ,askersel bütçenin yarıya indirilmesi bu gereksinimler arasında.

İrlandalı kadınlar,Nukleer tehlikeye karşı eylemleri Kuzey İrlandanın ingiliz emperyalizminin egemenliğinden kurtuluşu için savaşım ile birleştiriyorlar.İrlandanın kuzey ve güneyinin başka halklara karşı saldırı üssü olarak kullanılmasına karşı çıkıyorlar.

Filipinli kadınlar,Amerikan üslerinin filipinler açısından yarattığı tehlikeleri,silahlanma yarışından doğan sorunları,uluslararası ekonomiyi silahlanma yarışının etkilemesi nedenlerinden yararlanıyorlar.

İsveçli kadınlarda barış savaşımını yeni biçimlerde başlatma girişimleri çok görülüyor.Norveçtede böyle etkinlikler görülüyor Bunlardan biri "Barış için norveçli anneanneler birliği"

Ekim 1982 den beri her çarşamba 12-14 saatleri arasında Oslo'nun merkezinde bir araya gelerek Silahlanmaya,Atom silahlarına,SDI hayır diyorlar.Bu ülkelerdede ,nukleer alevlerle ,gezegenimizin ve tüm yaşamın yok olmasına karşı eylemlere daha çok kadın barışçılar katılıyor.

Filistinli Kadınlar işgal altındaki topraklarında ,savaş içerisinde barışın öneminin bilincindedeler.Yaşam zaten onlara barışı dayatıyor.

Güney Afrikalı kadınlar, barışı savunmanın önemini vurguluyorlar. Kadın ve çocukların haklarını savunan çeşitli grup ve örgütlerin çabalarını birleştirmeye gayret ediyorlar. İş bulma, halk sağlığı, ekonomik ve ulusal kurtuluş sorunlarının çözümünün, silahlanma yarışına karşı, barış için savaşımla bağlantılı olduğunu gösteriyorlar. Güney Afrikanın her sene silahlanmaya harcadığı 3 milyar rand lık para, ülkedeki tüm çocukların eğitime kavuşmasına halk sağlığı sisteminin köklü olarak düzenlenmesine yetebileceği tezi savunuluyor. Emperyalist Ükelere silah yapımı için gerekli ham maddeyi ihraç eden Güney Afrikada, aç bir kadını buna karşı nasıl bir eyleme çağırabilirsiniz. Çünkü devlet ham madde ihracına karşı yiyecek maddeleri aldığını söylüyor. Bu durumda kadınlar, halkın yoksulluğunun silahlanma harcamalarına bağlı olduğunu göstermeye çalışıyorlar. Güney Afrika'da barış hareketini geliştirmenin bir zorluğuda, pek çok ülkede olduğu gibi, silahsızlanma ve yumuşama gibi konuların yalnızca Sovyetler Birliği ve ABD nin çözmesi gerektiği yolundaki yanlışlığa pek çok insanın kapılmış olmasıdır.

Arjantin de , iz bırakmadan ortadan kaybolan kişilerin yakınlarının eylemleri geniş yankılar uyandırdı. Bundan esinlenen kadınların barış için savaşıma katılımları artıyor. Arjantin 1. ve 2. Dünya Harpleri gibi büyük savaşlar görmedi. Ama İngilizlerin Falkland saldırısı, günümüzde okyanusların savaş güçlerine bir engel oluşturmadığını, savaş tehdidinden yalnızca barışçıların eylemleri ile sakınabileceklerini anladılar.

Amerikalı Kadınlar, "Bomba değil, iş istiyoruz" sloganını barış gösterilerinin ana sloganı haline getirdiler. Artan işsizliğe gittikçe artan askersel bütçenin neden olduğunu kadınlar çok iyi anlıyorlar. Kadınlar kendi hakları için savaşımla barış ve toplumun yeniden sosyal yapılandırılması uğruna verecekleri savaşımla birleştirebilirlerse başarıya ulaşabileceklerdir.

ABD Emperyalizmi, Cruise ve Pershing 2 roketlerinin Avrupaya yerleştirmekle yalnızca Avrupa kadınlarının değil ABD kadınlarının da düşmanıdır.

Sosyalist Ükelerdeki barış ve kadın hareketleri, nüfusun yaşam düzeyinin dahada yükseltilmesi, yeni maddi ve kültürel değerlerin yaratılması, sosyalist toplumun güçlendirilmesi ve iyileştirilmesi amaçlarını taşıyor. Temel yanlarından biride enternasyonal duygudur. Tüm ülkelerdeki kadınlarla onların eşitlik ve daha iyi bir gelecek için savaşımalarında gösterdiği dayanışmadır.

Ülkemiz Türkiye'de de sorunlar diğer ülkelerden pek farklı değil.

Özellikle son zamanlarda kendi iradesi dışında bir savaşa sürüklenme

tehlikesi ile karşı karşıyadır. Günümüz sorunlarını savaş ve kuvvet kullanımıyla çözümleneceğimizi biliyoruz. Savaş yıkım, açlık, yokluk demektir. Hele nükleer silahların kullanılacağı bir savaş tüm insanlığın yok olması demektir. Biz kadınlarda barış için savaşımı enflasyona karşı, iş, sosyal güvenlik, eğitim, kamu sağlığı ve çevre korunması için savaşım ile birleştirilerek kadınların politik potansiyelini arttırabiliriz. Silahlanma yarışına son verilmesi, insanlığın yaratıcı yetenekleri tüm doğal kaynaklar barış ve yaşam için kullanılması çabasına katkıda bulunabiliriz. Ülkemiz bütçesinin üçte birini oluşturan Milli Müdafaa bütçesinin, silahlanma harcamalarının toplumsal gereksinimler için (Okul, hastane, yol v.s) harcanması na kadınlarımızı inandırmalıyız. Ulusal Kurtuluş savaşımızın birikimlerine sahip çıkarak, Atatürk'ün ^{döneminde olduğu} "Yurtta sulh cihanda sulh" politikasını yaygınlaştırmalıyız. ^{bu konularla ilişkilerinin önemini} ~~Komşularımızla olan ilişkilerimizin~~ ^{gerçeklerini} anlatmaya çalışmalıyız. Üç tarafı denizlerle çevrili güzel Türkiyemizin Barış ve kardeşlik ülkesi olması için çalışmalıyız. Sevgili arkadaşlar, İşte bizleri bir araya toplayan nedenler. Biz, tek tek kadınlar, örgütlü kadınlar, kadınlarımızı barış hareketine nasıl çekeceğiz? Onlara bunları nasıl anlatacağız? Ulusal ve uluslararası barış hareketlerini onlara nasıl tanıtacağız? Bizlerin öncelikle barış konusunu iyi öğrenmemiz gerekiyor. Amacımız, Barış hareketini imkanlarımızın elverdiği nisbette hep beraber tanıyalım, kadınlarımıza anlatım yöntemlerini burada tartışalım. Bizim için kadınlar için çok önemli olan fakat derinlemesine bilinmeyen bir konuyu aydınlatmaya çalışalım. Neden kadınlar barıştan yana olmalıdır sorusuna önce bizler cevap bulalım.

Sözlerimi ~~1961~~ Prag kadınlar Konferansında çeşitli dillerden dünya kadınlarına söylenen şu sözlerle bitirmek istiyorum.

"Kızlarımız ve torunlarımız, yaşlandıkları zaman kendi çocuklarına ve torunlarına şöyle desinler: "İnsanlık tarihinin en karmaşık zamanlarında gayet bilgili anne ve ninelerimiz varmış. Elele vermişler dayanışmalı, ortak çabalarla insanlığın yok olup gitmesi tehlikesine karşı, yardım etmişler. Onlar gezegenimizin insanlık düşmanı güçler tarafından çölleştirilmesini önlemişler. bir çiçek bahçesi haline getirilmesine yardım ederek güçlü bir dayanışma göstermişler."

~~XXXXXXXX~~ Bizlerde diyoruz ki, 20. y.y. sonunda tüm silahlardan ~~XXXXXXXX~~ arındırılmış birdünya gerçekleştirelim. Yeryüzünde vaktiyle zannettiğimiz kadar büyük olmayan ve şimdilik yeterince bayındır hale getiremediğimiz ama biricik ortak evimiz olan dünyamızda, barışın gerçek savunucuları olmayı başarabilelim.

Die rechtliche Situation der Migrantenfrauen in der Bundesrepublik Deutschland.

In der Bundesrepublik Deutschland leben z.Z. 600.000 Frauen und Mädchen aus der Türkei.

Die deutschen Behörden haben seit 1980 für türkische Staatsangehörigen Visumzwang angeordnet.

Es ist ein sehr grosses Problem, wenn die Verwandten, z.B. Mutter, Vater, Geschwister und Verwandtschaft von 2. Grad, zu den hier in der Bundesrepublik Deutschland lebenden und arbeitenden Verwandten kommen möchten. Die hier lebende Familie muss bei einer von der Ausländerbehörde bestimmte Bank eine Hinterlegungssumme von DM 1.000.- als Sicherheit einzahlen. Die Verwandten, die zu Besuch kommen sollen, bekommen kein Visum, wenn diese Summe nicht eingezahlt ist.

Diese Hinterlegungssumme bekommt die Familie wieder, wenn die Verwandten von Bundesrepublik Deutschland wieder in die Türkei zurückfahren.

Die deutsche Behörden überprüfen noch, ob Wohnungsgrösse und wirtschaftliche Situation der Emigrantenfamilie für den Empfang des Besuches geeignet sind.

Vor den Türen der Botschaft in der Türkei bilden kilometerlange Menschengruppen, die für Visum warten, um ihre Verwandten in der Bundesrepublik Deutschland zu besuchen.

Einmal waren wir Zeugen, dass eine fünfzig-jährige Frau sich vor der deutschen Botschaft in Istanbul sehr erregt zu Boden warf. Ihre Tochter hatte eine Geburt. Sie wollte um Enkelkinder, Tochter und Schwiegersohn zu sehen in die BRD kommen. Zum vierten Mal schickten die Bediensteten der Botschaft sie ohne Visum zurück. Sie erteilten ihr kein Visum mit Angaben "Du bist jung, dort könntest Du bleiben, arbeiten".

Die Erteilung von Visum wird für jungen Menschen besonders erschwert. Eine Schwester unseres Freundes bekam nur für 7 Tage Visum, obwohl sie in der Türkei Staatsbedienstete war. Dem Generalsekretär der türkischen Ärztekammer, der über Bundesrepublik Deutschland nach Kopenhagen zum Friedenskongress fahren wollte, bekam lediglich für 4 Tage Visum. Diese Beispiele können vermehrt gezählt werden.

Die offizielle Ausländerpolitik der Bundesrepublik Deutschland seit Februar 1983 ist, die Ausländer zurückzuschicken und zwar mit einer bestimmten Summe Geld, also Rückkehrhilfe von DM 10.500.-.

Die Ziele der Emigrantpolitik der BRD wurden wie folgt fest:

- Integration der Ausländer, die seit längerer Zeit in der BRD leben,
- Die Hinderung der neuen Emigration,
- Förderung der Rückkehrbereitschaft .

Die Integration für deutsche Behörden bedeutet, dass die Emigranten gut deutsch können, die Kinder deutsche Schulen besuchen und in geeigneten Wohnungen leben, also Assimilation.

Die Politiker in der Bundesrepublik Deutschland übersehen absichtlich, dass die Integration, dafür die Voraussetzungen, die gleiche Rechte, und Wahlrecht zu geben, bedeutet.

Die Verwirklichung des zweiten Zieles, die Hinderung der neuen Emigration ist viel leichter.

Die Bundesrepublik Deutschland ist das einzige Land, das den Kindern, die über 16 Jahre alt sind, die Einreise nicht erlaubt, die mit Eltern, die bereits in der BRD leben, zusammenleben möchten.

Den unter 16 Jahre alten Kindern wird die Aufenthalt in der BRD erschwert, deren Elternteile in der Türkei und in der BRD leben. Wenn der Vater in der Türkei ist, sagt man "Du gehörst deinem Vater", wenn die Mutter in der Türkei ist, sagt man "Du gehörst deiner Mutter", womit die Aufenthalt in der BRD verhindert werden soll.

Das Zusammenleben der neu verheirateten Familien oder durch Heirat eine Familienzusammenführung, müssen bestimmte Voraussetzungen erfüllt werden.

Der Emigrant muss eine Arbeit, auch in der Zukunft eine Arbeit, geeignete Wohnung nachweisen und sich mindestens seit einem Jahr in der BRD befinden.

In manchen Regionen müssen die Partner für Familienzusammenführung um Ehepartner zu sich zu holen, ein Jahr, in manchen zwei oder drei Jahre nach der Heirat warten. In den ersten Jahren müssen sie um ihre erworbene Aufenthaltserlaubnis zu behalten, zusammenwohnen.

In meisten Fällen bekommen die Frauen in der BRD keine Aufenthaltserlaubnis, wenn der Ehemann sie verlässt oder in einer anderen Stadt leben muss, denn der Grund der Einreise nicht mehr da ist.

Die Frauen werden zur Rückkehr gezwungen, deren Männer in bestimmter Zeit gestorben sind. In solchen Fällen haben die Kirchen diese Personen mit Kindern als Asyl angenommen und nach der Erteilung der Aufenthaltserlaubnis wieder hinaus gelassen. Weil die Polizei nicht in die Kirche eindringen kann, war sie in Schwierigkeiten und musste der Familie Aufenthaltserlaubnis erteilen. Wir können in unserer Stadt von vier Fällen sprechen, die von Kirchen unterstützt worden sind.

Heutzutage ist für die Personen Arbeitserlaubnis zu bekommen fast nicht möglich, wenn sie nicht EG-Staatsangehörigen sind.

Eine Arbeitserlaubnis wird dann erteilt, wenn nachgewiesen werden kann, dass für den Arbeitsplatz kein Deutscher oder ein EG-Staatsangehöriger dafür gibt. Dieses muss vom Arbeitgeber nachgewiesen werden, somit die Einstellungen durch die Gesetze erheblich eingeschränkt bleiben.

Die Frauen, die keine Arbeitserlaubnis besitzen, werden somit auf die doppelten Benachteiligung ausgesetzt. Sie können keinen Antrag auf Aufenthaltserlaubnis stellen, weil sie keine Arbeitserlaubnis besitzen und somit sind sie völlig zu den rechtlichen Situation ihrer Ehemänner angewiesen. Falls sie arbeitslos werden und somit Aufenthaltserlaubnis nicht verlängert wird, sowohl selbst als auch die ganze Familie muss die BRD verlassen.

Dieses erweist, dass die Emigranten nur für die Nützlichkeit der Wirtschaft verwertet werden. Sie werden hinausgeworfen, falls sie nicht mehr nützlich sind und arbeitslos werden, kurz nicht mehr für die Wirtschaft Last sind. Es gibt in der BRD nur die Aufenthaltsberechtigung, die vor der Ausweisung schützt, wenn man arbeitslos wird. Die Aufenthaltsberechtigung bekommen aber die Personen, die mindestens 8 Jahre ununterbrochen in der BRD gewohnt haben, unbefristete Arbeitserlaubnis besitzen, in den angemessenen Wohnungen wohnen und deren Kinder die deutsche Schulen besuchen. In manchen Regionen müssen die Emigranten um Aufenthaltsberechtigung zu bekommen deutsche Sprachprüfung ablegen. Sowohl die erschwerte Voraussetzungen, als auch die Unkenntnis der Emigranten über die komplizierte Aufenthaltserlaubnisverfahren hat das Ergebnis, dass nur 90 000 Emigranten von 4,5 Millionen Aufenthaltsberechtigung haben.

Das Leben der Emigranten in der BRD wird von den Gesetzen stark beeinflusst. Zeitweise bleiben die Arbeiten, Aktionen der fortschrittlichen Parteien, Institutionen, Ausländervereinen, Kirchen und aller Aktivitäten, die gegen Unrecht kämpfen, nicht wirksam.

Die Probleme werden jeden Tag grösser.

KADIN VE BARIŞ SEMİNERİ

Sizleri F.almanya da yaşıyan bir bölüm türkiyeli kadın adına selamlamak istiyorum. Böyle görkemli bir kongrede aranızda bulunmaktan çok mutluyum.

Buraya ,F.Almanya'nın Ruhr Bölgesi'nin Gelsenkirchen şehrindeki Türk Kadınlar Birliği'ni temsilen geliyorum.

Gelsenkirchen Kadınlar Birliği 1975 yılında UNO Uluslararası Kadınlar Yılı Çağırısı ile kuruldu. O tarihten beri çalışmalarını sürdürüyor. Kuruluşunda, ev kadınları, ^{iş kadınlar} öğretmen ve doktor kadınlar yer aldı. Bölgemizde ve özellikle Gelsenkirchen'de yaşıyan Türkiyeli kadınların karşılaştıkları zorluklarda yardımcı olmak, kadın haklarını onlara tanıtmak, ülkemizde demokrasi ve dünyada barış çabalarına katkıda bulunmak olarak amacımızı belirledik.

Biz göçmen kadınların sorunlarını genel olarak şöyle sıralayabiliriz. İşsizlik, Yabancı düşmanlığı, yabancılar yasası ve kanuni haklarımızdan yararlanamama, sağlık sorunlarımız, konut sorunlarımız, çocuklarımızın eğitim sorunu, kültür ve din farklılıklarına dayalı sorunlar. ^{tüm bu sorunlar} Günümüzdeki barış sorunlarıyla ayrılmaz bir bağımlılık gösteriyor. Onun içinde bizim çalışmalarımızın ana konularından birini barış konusu alıyor.

1986 Uluslararası Barış Yılında yaptığımız çalışmaların tepe noktasını "Kadın ve Barış " konulu hafta sonu semineri oluşturdu. Bu semineri Birleşmiş Milletlerin Alman Seksiyonu ile beraber yaptık.

12-13-16 Aralık 1986 tarihlerinde yapılan seminerde, kadınların barış hareketindeki yeri ve işlevi, savaş tehlikesinin önlenebilirliği ve kadınların buna katkısı, Nairobi dünya Kadınlar Konferansı, Barış Çadırının tanıtımı, Barış ve özgürlük için kadınlar birliğinin tanıtımı ve Birleşmiş milletlerin anlatılması gibi konular tartışıldı. 80 kadar kadının katıldığı seminer sonunda kadınlarımız seminerden çok yararlandıklarını dile getirdiler.

Gelsenkirchen Kadınlar Birliğinden bir yönetici,1986 Uluslararası Barış Yılı'nın Birleşmiş Milletler tarafından ilan ediliş nedenlerini, anlattı.türkiye ve dünya barış hareketinden örnekler verdi.Kadınlarımızı barış hareketine çekebilmek için neler yapmamız gerektiği üzerinde durdu.Daha sonra konuşma yapan bir arkadaşımız Türkiye Barış Hareketini ve kadın barış hareketini anlattı. Hollandadan gelen türkiyeli kadınlar Göçmen kadınlar açısından barışı dile getirdiler.Bir doktor arkadaşımız,Barışçıl amaçlarla kurulan Dünya sağlık örgütü ve Atom Savaşını önlemek için doktor Birliği'nin çalışmaları konularında bilgi verdi.Barışçıl bir yönetim olmadan sağlık politikasının başarıya ulaşamayacağını vurguladı.

Barış ve özgürlük için Uluslararası Kadınlar birliğinden Dodo von Rondenburg,bize örgütünü tanıttı.Nairobi Barış çadırı kurucularından Ellen Diederich,diaları,filmleri ve konuşmalarıyla seminerimize renk kattı.

Seminerimiz,SDI konusundaki bilgilendirme ve seminerin değerlendirilmesiyle son buldu.Bu seminerden çıkardığımız neticelerin en önemlisi kadınlarımızın pek çok konuda olduğu gibi barış konusundada fazla bilgiye sahip olmamalarıydı.Böyle bilgilenme seminerlerinin tekrarını hemen tüm kadınlar dile getirdiler.

Seminer,1986 Uluslararası Barış Yılı sona erdi ama,barış güçleri silahlanmanın durdurulması ve giderek yok edilmesi ve dünyada kalıcı barış sağlanıncaya kadar savaşımalarını sürdürecekler çağırısıyla sona erdi.

Bu sene yine aynı tarihlerde Kadın ve Barış **II** adıyla semineri tekrarlamayı ve bunu gelenek haline getirip her sene yapmayı düşünüyoruz.Bu sene tekrarlayacağımız seminerde özellikle ülkemiz için önem taşıyan "İslam ve Barış",Atatürk ve Barış",üzerinde duracağız Ayrıca bu kongreden öğrendiklerimizide özellikle bu çalışma grubunda alınacak neticeleri oraya götüreceğiz. Hepinizi sevgiyle selamlar kongreye başarılar dilerim.

Türkischer Frauenverein Gelsenkirchen

23-27 Juni 1987

Postfach 27 35

Moskau

465 gelsenkirchen

BRD

FRAUEN UND FRIEDEN

Liebe Frauen,

Ich begrüße Sie meine Freundinnen im Namen unseres türkischen Frauenvereins in Gelsenkirchen in der BRD.

Die Stadt Gelsenkirchen liegt im Mitten des Ruhrgebiets. Sie hat c.a. 275 000 Einwohner darunter c.a. 20 000 Arbeiter mit ihren Familien aus der Türkei.

Der Gründung unseres Vereins im Jahre 1975 liegt UNO Ausruf der Frauendekade zugrunde. Seither setzt unser Verein seine Arbeit ununterbrochen fort. Die Begründer waren Hausfrauen, Arbeiterinnen, Lehrerinnen, Ärztinnen usw. Unser Verein stellte sich als Aufgabe vor allem die Hilfeleistung bei der Überwindung verschiedenartigster Schwierigkeiten der Frauen (Emigrantinnen) zu leisten sowie eine Aufklärungsarbeit bezüglich der Frauenrechte durchzuführen und im Kampf für die Demokratie in der Türkei und Frieden überall, seinen Beitrag zu leisten.

Hauptprobleme der Emigrantinnen können folgendermaßen aufgelistet werden.

- Arbeitslosigkeit
- Ausländerfeindlichkeit
- Ausländergesetz
- Gesundheitsprobleme
- Wohnungsprobleme
- Erziehungs- und schulische Probleme der Kinder.
- Aus kulturellem religiösen Gründen entstandene und entstehende Probleme.

Nach unserer Meinung, all diese unsere Probleme stehen im untrennbaren Zusammenhang mit den Problemen der Erhaltung des Friedens und der Abrüstung. Daher ist die Arbeit in diesem Gebiete eine der wesentlichsten.

Im letzten Jahr, dem internationalen Jahr des Friedens bemühten wir uns um die Verbreitung der UNO Friedensideale unter unserer Landsmänninnen, wobei das Wochenendseminar mit dem Thema "Frauen und Frieden" dem wichtigsten Platz einnahm. Dieses Seminar haben wir in Zusammenarbeit mit der deutschen Gesellschaft für Vereinten Nationen verwirklicht. Bei diesem zwischen 12 bis 14 Dezember 1986 durchgeführten Seminar, daran 85 Frauen aus ganzen Bundesgebiet und haben wir uns über die Themen, Platz und Funktion der Frauen in der Friedensbewegung, Verhütung eines atomaren Krieges und die Rolle der Frauen dabei, Weltfrauenkongress Nairobi 1985 und das Friedenszentrum und dessen Bedeutung, die Arbeit der Internationale Frauenliga Frieden und Freiheit sowie die Verbreitung der UNO Friedensideale unter den Frauen aus der Türkei, diskutiert. An diesem beteiligten sich daran 85 Frauen aus ganzen Bundesgebiet und aus Holland teilnahmen. Was stellte sich durch dieses Seminar heraus? aller Beteiligten waren sich darüber einig, dass es nützlich war. Es wurde festgestellt, dass ein erhebliches Interesse dafür besteht, was mit dementsprechendem Wissen unterstützt und bereichert werden muss.

Es stellt sich ferner heraus, wie der Meinungsaustausch in praktischer wie theoretischer Hinsicht unter Frauen wichtig ist. Es stellte sich aus heraus dass die FRIEDEN Bewegung braucht. Alle beteiligten Frauen waren sich darin einig, dass der Verbot des Friedensvereins der Türkei und die langjährige Inhaftierung der Friedensanhänger in der Türkei, unter diesen sich auch eine Frau Namens Reha isvan befand eine Herausforderung seitens der türkischer Regierung gegen die Friedensbewegung und Friedenswillen im Inland sowie im Ausland ist.

Wir protestierten scharf gegen diese Friedensfeindliche Regierungs- politik.

Im Dezember dieses Jahres werden wir das 2.Mal ein solches Seminar veranstalten.Die Seminarteilnehmer werden c.a.40 Familien besuchen und im persönlichen Kontakt versuchen,ihnen Friedensidean nahe zu bringen.Wir werden nach Möglichkeit,unseren Friedensbemü- hungen dieser Art einen traditionellen Charakter verleihen.

Türkischer Frauenverein Gelsenkirchen

23-27 Juni 1987

Postfach 27 35

Moskau

465 gelsenkirchen

BRD

Kurze Skizze über die Lage der Arbeitsimmigranten

aus der Türkei im Ruhrgebiet / BRD

Liebe Frauen,

Ich begrüße Sie meine Freundinnen im Namen unseres türkischen Frauenvereins in Gelsenkirchen in der BRD.

Die Stadt Gelsenkirchen liegt im Mitten des Ruhrgebiets. Sie hat c.a. 275 000 Einwohner darunter c.a. 20 000 Arbeiter mit ihren Familien aus der Türkei.

Der Gründung unseres Vereins im Jahre 1975 liegt UNO Ausruf der Frauendekade zugrunde. Seither setzt unser Verein seine Arbeit ununterbrochen fort. Die Begründer waren Hausfrauen, Arbeiterinnen, Lehrerinnen, Ärztinnen usw. Unser Verein stellte sich als Aufgabe vor allem die Hilfeleistung bei der Überwindung verschiedenartigster Schwierigkeiten der Frauen (Emigrantinnen) zu leisten sowie eine Aufklärungsarbeit bezüglich der Frauenrechte durchzuführen und im Kampf für die Demokratie in der Türkei und Frieden überall, seinen Beitrag zu leisten.

Hauptprobleme der Emigrantinnen können folgendermaßen aufgelistet werden.

- Arbeitslosigkeit
- Ausländerfeindlichkeit
- Ausländergesetz
- Gesundheitsprobleme
- Wohnungsprobleme
- Erziehungs- und schulische Probleme der Kinder.
- Aus kulturellem religiösen Gründen entstandene und entstehende Probleme.

Das Bestehen der AE aus der Türkei in der BRD blickt in diesem Jahr 25 Jahre zurück. Augenblicklich leben und arbeiten aus zwei Generationen Frauen aus der türkei in BRD. Die dritte Generation wächst heran.

Der Emigrationsprozess, als ein gesellschaftlicher prozess, hat seine positiven wie negativen Seiten.

Wir, als Frauen aus der Türkei im Ruhrgebiet, kamen aus einem mittelmässig entwickelten kapitalistischen Land in ein hochentwickeltes kapitalistischen Land, mehr noch, dessen am meisten industrialisiertes Gebiet, nämlich ins Ruhrgebiet. Gewaltige Unterschiede liegen aber nicht nur in den materieltechnischen Unterschieden zwieschen beiden Ländern, sondern auch im kulturellen Bereich.

ein Teil von uns kam als Arbeitskraft in die BRD ein. Noch grösserer Teil kam als Familienmitglieder nach ihren Männern. Daher hat unser 25 Jähriges Bestehen in der BRD zwei Hauptgründe, nämlich der Verkauf der Arbeikskraft und die Familienzusammenführung.

Auf dieser Grundlage, wird unser gesellschaftsliches Bestehen, auf der Gesetzesebene durch das Ausländergesetz und durch verschiedene Abkommen zwieschen der BRD und der Türkei geregelt.

Was wuchs aus diesem Boden als gesellschaftliche Wirklichkeit in der gesellschaftlicher Praxis im Laufe der 25 Jahre ?

Kurz und bundig kann man nach unserer Meinung auf diese frage folgende Antwort geben: Wir sind, bis auf aktive Teilnahme an dem Produktionsprozess im vorgegebenen Rahmen und der Konsumtion der elementersten Bedürfnisse, in eine Isolation geraten. Das ist eine unbestreitbare gesellschaftliche Tatsache. Weil es eine solche Tatsache ist, sprechen die offizielle Kreise der BRD und der Türkei seit Jahren von Integrationsmassnahmen und tun in der Tat einige oberflächliche Schritte in die Richtung. Z.B. gibt es Verantwortliche auf Regierungs und komunalerebene für die Fragen der Ausländer.

Durch einige Institutionen werden Sprach-Nähkurse usw. zustande gebracht. Auf kommunaler Ebene werden Ausländerfeste, Freundschaftstreffen, Ausländerwochen usw. veranstaltet. Das ist alles natürlich nicht wertlos. Wie kann man aber durch diese anzulänglichen Massnahmen die hochgelobte Integration erreichen?

Nach unserer Meinung ist die gesellschaftliche Isolation eine Tatsache, deren die Ungleichheit zugrunde liegt. Z.B. das recht auf Arbeit. In unserer Stadt liegt die Arbeitslosigkeit im Durchschnitt 16%. Unter den Arbeitern und Arbeiterinnen aus der Türkei 25%. Viele Faktoren liegen dieser Tatsache zugrunde, hauptsächlich aber erhebliche gesetzliche Einschränkungen zu unserem Unzugunsten.

In der BRD ist die Arbeitslosigkeit der Frauen im Allgemeinen viel höher als der Männer. Unter arbeitsemigrantinnen aus der Türkei noch höher.

Was tun wir dagegen? Neben der Arbeit in den Gewerkschaften und einigen Parteien nur protestieren. Mehr nicht. Und warum? Weil wir u.a. auch keine politischen Rechte haben. Am politischen Leben des Landes, in dem wir seit 25 Jahren arbeiten und Leben, dürfen wir nicht teilnehmen.

Auf der anderen Seite nimmt die türkische Regierung einen politischen Kurs auf, in dem sie anstatt unsere Rechte zu verteidigen und erweitern zu lassen, sie zum Thema der Verhandlungen mit der Regierung der BRD macht. Z.B. wurde unser Recht auf Freizügigkeit, das am Anfang d.J. in Kraft treten sollte, auf eine unbestimmte Zeit verschoben. Als Gegenleistung erhöht die BRD-Regierung die ökonomische aber vor allem die militärische Hilfe an die Türkei usw.

In oben umrissenen Rahmen kommt die gesellschaftliche Isolation als ein Endprodukt der gesellschaftlichen Umstände zustande, was bei den einzelnen Individuen als Existenzunsicherheit in Erscheinung tritt. Wir müssen schwere Folgen dieser Umstände tag täglich in verschiedenen Erscheinungsformen noch erleben.

Aber eine Integration natürlich im Sinne der offiziellen Kreise der BRD kann es nur geben, wenn wir die gleichen Rechte wie die Einheimischen hätten. Deshalb fordern wir gleiche Rechte im allgemeinen und die Verwirklichung der Rechte der Frauen im besonderen. All diesen Missständen zum Trotz gibt es auch positive Entwicklungen. Im Laufe der zurückgelegten 25 Jahre lernten wir Errungenschaften des gesellschaftlich-technischen Fortschritts in der BRD kennen und wir versuchen sie mit eigenen in Einklang zu bringen. Z.B. profitieren wir mit, von den im geschichtlichen Prozess erkämpften Rechten der Arbeiter in der BRD, was immer mehr werdende Organisiertheit unserer Landsleute in den Gewerkschaften zur Folge hat. Wir nehmen und nehmen an dem Kampf für die 35-Stundenwoche aktiv teil.

Das Interesse für die Friedensbewegung in der BRD, die in den letzten Jahren einen Massencharakter gewann, wächst unter uns. Eine Folge dessen ist die immer mehr werdende Teilnehmerzahl an verschiedenen Friedensaktionen aus unseren Reihen.

Wir fangen an uns mit Umweltproblemen auseinanderzusetzen.

Um unsere politischen Rechte zu bekommen und zwar unter dem Druck der Regierungen, versuchen wir die gegebenen Möglichkeiten zu benutzen. Z.B. die Zahl der Parteimitglieder in SPD, Grünen, und DKP aus unseren Reihen erhöht sich ständig. Es wurden verschiedene Organisationen gegründet, die gegen Ausländerfeindlichkeit und für die Rechte der Ausländer arbeiten usw.. All diese gesellschaftlichen Tätigkeiten bringen in unsere Köpfe viele neuen Bewusstseinsinhalte, die sich dann in der Praxis widerspiegeln.

Zusammenfassend lässt sich sagen, der Emigrationsprozess birgt in sich positive Elemente, die zu bewahren und zu pflegen sind, sowie negative Elemente, die zu überwinden sind.

Wie man aus dem oben erwähnten entnehmen kann, unsere aus dem Emi-

grationsdasein

in der BRD entstandene und entstehende allgemeine Probleme sind Z.Z.gewichtiger als die speziellen Probleme der Emigrantinnen. Daher sind sie noch im ganzen und grossen im Rahmen des Allgemeinen zu behandeln.

In letzten Jahren wurde uns bewusst, dass die Lösung der probleme, mit der Lösung der probleme der Abrüstung und der Bewährung des Friedens im untrennbaren Zusammenhang stehen, deshalb arbeiten wir im Rahmen unserer Möglichkeiten an der Friedenssicherung.

Sizleri, F. Almanya'da yaşayan, bir bölüm türkiyeli kadın adına selamlamak istiyorum. Böyle görkemli bir kongrede aranızda bulunmaktan çok mutluyum.

Buraya, F. Almanya'nın Ruhr Bölgesi'nin Gelsenkirchen şehrindeki Türk Kadınlar Birliği'ni temsilen geliyorum.

Gelsenkirchen Kadınlar Birliği 1975 yılında UNO Uluslararası Kadınlar Yılı Çağırısı ile kuruldu. O tarihten beri çalışmalarını sürdürüyor. Kuruluşunda, ev kadınları, işçi kadınlar, öğretmen ve doktor kadınlar yer aldı. Bölgemizde ve özellikle Gelsenkirchen'de yaşayan Türkiyeli kadınların karşılaştıkları zorluklarada yardımcı olmak, kadın haklarını onlara tanıtmak, ülkemizde demokrasi ve dünyada barış çabalarına katkıda bulunmak olarak amacımızı belirledik.

Türkiyelilerin F. Almanya'ya gelişleri 25. Yılı'nı doldurdu. Şu anda F. Almanya'da 2 nesilden kadınlar yaşıyor. Günümüzde 3. nesil boy veriyor. Göç olgusunun olumlu ve olumsuz yanları vardır.

Bizler genellikle az gelişmiş kapitalist bir ülkenin daha çok kırsal kesimlerinden, çok gelişmiş kapitalist bir ülkenin en yoğun endüstri bölgesine geldik. Geldiğimiz kültür ortamıda çok farklıdır.

Kadınlar olarak bir kısmımız işçi olarak, daha büyük çoğunluğumuzda işçi ailesi olarak F. Almanya'ya geldik. Bu 25 yıllık var oluşun temeli, iş gücünü satmak ve aile birliğinin sağlanmasına dayanıyor. Bu durum yasal olarak, F. Almanya yabancılar yasasıyla ve iki ülke arasındaki sosyal antlaşmalarla belirlenmiştir.

Bizim bölgemizde bu çerçevede içersinde ortaya çıkan sonuç nedir? F. Almanya da uygulanan politikalar ve işgücü pazarına bağımlılık çerçevesinde görülen durum şudur. Üretime katılmak ve en temel ihtiyaçlarının giderilmesine dayalı tüketim dışında, toplumsal bir yalıtılma içersine itildik. Bu açıkça görülebilen toplumsal bir olgudur. Böyle olduğu içinde F. Almanya'da resmi çevreler zaman zaman

yalıtlanmanın ortadan kaldırılması için integrasyon tedbirlerinden söz ediyorlar. Ve gerek F. Alman hükümeti, gerekse komünal çerçevede integrasyon konusunda yüzeysel tedbirler alıyorlar. Mesela F. Hükümetin yabancı sorunları ile uğraşan komünal düzeyde sorumluları vardır. Bazı kuruluşlar aracılığı ile dil ve meslek kursları organize ediliyor. Yetersizde olsa bunlar var. Kommünal düzeyde, yabancılar bayramı, yabancılarla dostluk haftaları v.s. gibi şeyler yapılıyor. Bunlar elbette değersiz değil ama integrasyonu sağlamaktan çok uzak.

Bizce yalıtlanma nesnel toplumsal bir olgudur ve yalıtlanmanın temelinde eşitsizlik yatıyor. Örneğin Çalışma hakkı. Bizim şehrimizde işsizlik oranı çok yüksek ortalama %16. Türkiyeli işçiler arasında %25 e kadar yükseliyor. Bunun da çeşitli sebepleri var ama en belli başlısı çalışma hakkının türkiyeli işçiler için çok sınırlı olmasından kaynaklanıyor. F. Almanya'da genel olarak kadınlar arasında işsizlik oranı daha fazla. Türkiyeli kadınlar arasında ise bu oran daha yüksektir. Biz Kadınlara özellikle türkiyeli kadınlara yapılan ayırımçı uygulamaları protestodan başka bir şey yapamıyoruz. Neden ? çünkü politik haklardanda yoksunuz. Yapılan politikalara aktif olarak katılamıyoruz veya yapılan politikaları aktif olarak etkileyemiyoruz.

Öte yandan türkiyedeki hükümet bizim haklarımızı F. Alman hükümetiyle pazarlık konusu yapmaktadır. Mesela Ortak Pazar çerçevesinde serbest dolaşım hakkımız bilinmeyen bir tarihe ertelendi. Bunun karşılığında F. Alman hükümeti türkiyeye yaptığı askeri ve ekonomik yardımın arttırılması söz konusudur. vb.

Yukarıda en genel hatlarıyla çerçevesini çizmeye çalıştığım bu koşullarda yalıtlanmışlık toplumsal bir sonuç olarak ortaya çıkmaktadır. Tek tek bireyler düzeyinde bu yarınlara güvencesizlik olarak ortaya çıkmaktadır. Ve bunların en acı sonuçlarını biz hergün yaşıyoruz.

İntegrasyon ancak eşit haklar temelinde sağlanabilir. Bizlerde bunun için eşit haklar ve özellikle kadın haklarının gerçekleştirilmesi istemini ileri sürüyoruz.

Bu zorluklara karşın olumlu gelişmelerde var.Özellikle kır kesiminden gelen türkiyeli ailelerin çok gelişmiş kapitalist bir ülkedeki toplumsal gelişmenin olumlu öğeleriyle tanışmaları ve bunun kendi toplumsal gelişmelerinin olumlu öğeleri ile bağlamaya çalışmalarıdır. Örneğin F.Almanya'daki tarihsel süreç içersinde kazanılmış işçi haklarının bazılarında yararlanabilmeleri, sendikalar içersinde artan ölçüde örgütlenmemiz ve aktif rol almamızı getirdi.35 saatlik çalışma için sendikal savaşımlara katılıyoruz.Son yıllarda F.Almanya da yükselen ve yığınsal boyutlara ulaşan barış hareketi ile ilgilenmeye başladık.Ve giderek artan sayılarda bu hareket içinde yer alıyoruz Çevre sorunlarını anlamaya başladık.Politik haklarımıza kavuşmak için gerek F.almanya gerekse bugün ki türk hükümetinin baskılarına rağmen var olan imkanlardanda yararlanmaya çalışıyoruz.Örneğin SPD, Yeşiller, DKP partileri içersinde örgütlenenlerin sayıları artıyor. Alman-Türk dostluk dernekleri girişimleri kuruldu bunların sayısında artıyor.

Buraya kadar genel özetlemeye çalıştığım dan çıkarılabileceği gibi F.Almanyadaki biz göçmenlerin Göçmen olmaktan doğan sorunlarımız, Kadınların kendilerine özgün sorunlarından daha ağır basıyor. Bizim kadınlarımızın kadın olmaktan dolayı sorunları^{olan} ön plana çıkamıyor.Biz Göçmen Kadınlar olarak Sorunlarımızı şöyle sıralayabiliriz. İşsizlik, Yabancı düşmanlığı, Yabancılar yasası ve kanuni haklardan yararlanamama, Sağlık sorunlarımız, Konut sorunlarımız, Çocuklarımızın eğitimi sorunu, Kültür ve din farklılıklarına dayalı sorunlar. Tüm bu sorunlar günümüzdeki barış sorunlarıyla ayrılmaz bir bağımlılık gösteriyor.Onun içinde bizim çalışmalarımızın ana konularından birini barış konusu alıyor.

Gelsenkirchen Kadınlar Birliği

Moskova-Haziran,1987

Postfach 27 35

465 gelsenkirchen

YABANCI DÜŞMANLIĞI

Sizleri F.Almanya'da yaşayan bir bölüm türkiyeli kadın adına selamlamak istiyorum.Böyle görkemli bir kongrede aranızda bulunmaktan çok mutluyum.

Buraya F.almanya'nın Ruhr Bölgesinin merkezindeki gelsenkirchen şehrinden,Kadınlar birliğini temsilen geliyorum.

Şehrimiz 275 000 nüfusludur.Bu nüfusun 20 000 kadarını türkler oluşturuyor.

Gelsenkirchen kadınlar birliği 1975 yılında UNO Uluslararası Kadınlar yılı çağırısı ile kuruldu.Kuruluşunda,ev kadınları,işçi kadınlar,öğretmen ve doktorlar yer aldı.Bölgemizde ve özellikle gelsenkirchen'de yaşıyan türkiyeli kadınların karşılaştıkları zorluklarda yardımcı olmak,kadın haklarını onlara tanıtmak,ülkemizde demokrasi ve dünyada barış çabalarına katkıda bulunmak olarak amacımızı belirledik.

Biz göçmen kadınların sorunlarını şöyle sıralayabiliriz. İşsizlik,yabancı düşmanlığı,yabancılar yasası,ve kanuni haklardan yararlanamama,sağlık sorunlarımız,konut sorunlarımız,çocuklarımızın eğitim sorunu,kültür ve din farklılıklarına dayalı sorunlar.

Sizlere bugün burada yabancı düşmanlığı konusunda bilgi vermek istiyorum.

F.Almanya'da özellikle son yıllarda gittikçe artan ve gerici KOHL hükümetincede desteklenen yabancı düşmanlığına değinmek istiyorum.Yabancı düşmanlığına karşı olduğunu söyleyen gerici KOHL hükümetinin yaptıklarına bakalım.

F.Alman'yada gerici partilerin kendilerine yönelik toplumsal karşı çıkışları bölmek ,yerli ve yabancı işçileri birbirine düşür-

mek isteyen politikası doğrudan doğruya yabancı düşmanlığına zemin hazırlayan bir politikadır.

Kohl hükümetince yabancılar politikasının ağırlık noktası bu hükümet iş başına geldiği zaman ,bizzat başbakan Helmut Kohl tarafından şöyle özetlenmiştir."Yabancıların F.Almanya'ya gelmelerini önlemek ,F.almanya'daki yabancıların sayısını azaltmak onları geri dönüşe zorlamak.

1973 yılında F.Almanya yabancı işçi gelmesine yasak koydu.Bu günde yürürlükte olan bu yasa göz önüne alınırsa Helmut Kohl yabancıların F.Almanya'ya gelişini durdurmaktan neyi kastediyor.Bu sorunun cevabı artık bu gün somut uygulamalardan biliniyor.Ailelerin birleşmelerini engelleyen uygulamalar,eşlerini ve çocuklarını getirmek isteyen yabancı işçilere çıkarılan zorluklar,16 yaşın üzerindeki işçi çocuklarının F.Almanya'ya gelmelerini engelleyen kanunlar v.b.

- Yabancılar F.alman halkının iş yerlerini alıyor.Onlar giderse iş yerleri açılacaktır politikası,

- Yabancılar ucuz evlerde oturuyorlar almanlar pahalı evlerde

-Yabancılar,eski arabalarda dolaşıyorlar,paralarının ,çocuk paralarının büyük bir kısmını biriktiriyorlar.Burada bizim ödediğimiz paralarla yaşıyorlar.Özellikle politik göçmenler.

- Eğitim politikasında,yabancı çocuklar okullarımızı,dolduruyor bizim çocuklarımız,iyi öğrenemiyorlar veya eğitim yerleri bulamıyorlar. İşte sürüp giden bu politikalara son olarakta yabancıların sayısını azaltma politikası eklenince ,F.alman toplumu içerisinde,yabancılar azalır sorunlarımız çözülür,şeklinde bir eğilimin yerleşmesine neden oldu.

Bu eğilimin doğal sonucu olarak yabancılar karşı ön yargılar oluşmaya başladı.Buna birde geri dönüş için verilen 10 500 DM lik yasanın çıkarılmasında ekleyebiliriz.

Bu konuşmalar,ve çeşitli tezler neonazist guruplarcada ele alınıp yayılmaktadır.Bu tezler onların faşist düşünceleri ile çok uygun düşmektedir.Ve bunlar kendilerine yardım eden yabancı düşmanı kimseler ile ırk ideolojisi (Özellikle türklere karşı bir kampanya) yürütmektedirler.

Yabancıların,gelmesine sınır getirilmesi "Yabancılara stop " gibi,kampanyalar yürüterek imzalar toplamakta ,aktionlar yürütmektedirler.1980 senesinde yüzün üzerinde yabancı düşmanı neofaşist eylemler tesbit edilmiştir.1981 de 300 olan bu sayı her sene dahada artmaktadır.Açık olarak görülmektedirki yabancı düşmanlığı sağ güçler tarafından kullanılmaktadır.Ve çalışan insanlar karşı karşıya getirilerek,krizin sebebi ve sosyal düşüşün sebepleri olarak gösterilmektedir.

Yukarda,sıraladığımız yabancılar için öne sürülen tezleri gözden geçirelim.

Geri dönüşü teşvik yasasıyla,yurtlarına dönen işçilere 10 500 DM ödenmektedir.Bu yasayla türkiyeli göçmenlerden 125 000 yur da dönmüştür.Bunlar emeklilik kasalarına kendi ödedikleri primleri alarak dönmüşlerdir.İşveren payını F.Almanya emeklilik kasasına hediye etmişlerdir.Bu da 5 Milyon DM dir.

10 500 DM alarak 13 700 yurtdaşımız ise F.Almanya iş ve işçi bulma kurumuna yaklaşık 300 milyon mark kazandırdılar.Çünkü bu yasadan yararlananlar genellikle işsiz olan vatandaşlarımızdı.

F.Almanya'da yaşayan yabancı sayısı 31 mart 1985 verilerine göre 4 Milyon 331 bin 804 dür.Bu sayının içersine yunanlı,türk,italyan,yogoslav,ispanyol,portekiz,fas ve tunuslu işçileri dahildir.Türkiyeliler ise 1 Milyon 394 bin 374 ile başta gelmektedir.

Bu sayının 500 bin 100 kadarı 16 yaşından küçük olan çocuklarımızdır.Bunların,yaklaşık 300 bini F.almanya da doğmuş burada büyümüştür önemli bir kesim on yıldan fazla F.Almanya da yaşamaktadır.

Yabancı işçiler, giderse iş yerleri açılacak tezide doğru değildir. Mayıs 1981 den Ağustos 1983 e kadar çalışan yabancılarda 400 000 azalma olmuştur. Eğer hesap daha az yabancı=Daha çok çalışma yeri ise o tarihlerde işsizliğin belirli miktarda azalması gerekirdi. Ama rakamlar bunun böyle olmadığını göstermektedir.

Yabancılar iş yerlerini çalmıyorlar, tekellerin üstünde oturan baylar F.Alman ve yabancı işçileri caddelere bırakarak kazançlarını arttırmaya çalışıyorlar.

Yabancı işçiler bugün ki zengin F.Almanya'nın ortaya çıkmasına güçleriyle yardımcı olmuşlardır. Onlar hertürlü vergilerini ödeyerek bu işi yaptılar. Ülkelerine döndükleri zaman, işveren payını, yine burada bırakıyorlar. Eğer F.Almanya da 2 milyon yabancı olmasaydı 2,5 Milyon işçi olmayacaktıydı.?

Ekonominin yükseldiği iş gücüne ihtiyaç olan günlerde , patronlar iş gücünün ucuz olduğu ülkelere giderek işçi getirdiler. İş gücü olarak ülkelere yığıldılar. Ancak böylece üretim arttırılabilirdi. Çok üretim demek kapitalin büyümesi, ve yüksek kazanç demektir. Özellikle, yabancı işçiler yüksek kazanç ürettiler. Geçmişte kimse yabancıların fazlalık olduğundan bahsetmiyordu.

bu yabancı düşmanlığı ekonomik krizlerle beraber yeniden gündeme getirilmeye başladı. Hakikat olan işsizlik sebebinin kapitalizmin krizi olduğudur. Bu da köklerini kapitalis kâr sisteminden almaktadır. Mesela Amerikada bir Milyon işsiz var. Oradada aynı kapitalist sistem vardır. Ne kadar ne üretileceğini oradada diğer kapitalist ülkelerde olduğu gibi büyük endüstri sahipleri, banka sahipleri karar vermektedir. Yabancı işçilerin geldiği ülkelerde işsizlik görülmektedir ki o ülkelerde yabancı işçi olmadığı bir vakiydir. Yani yabancı işçiler işsizliğin nedeni olamaz. Yabancılar, iyi ve ucuz konutlarda oturuyorlar tezide doğru değildir.

Yabancılar, ortalama olarak F.Alman vatandaşlarından % 40 daha

fazla kira ödüyorlar.F.Almanya'nın Kuzey-Ren-Westfalya Eyaletinde yabancıların oturdukları evlerin % 35 inde mutfak yok,% 68 tuvale yok,% 84 banyo yok,% 85 yabancı aileler eski evlerde oturuyor. Bunların % 20 side bodrum katlarında barakalarda veya benzeri yerlerde oturuyorlar.

F.Almanya da hakikaten yabancılar var F.Alman halkının üzerinden geçinen ama onlar türkiyeli işçiler,italyan ,yogoslav işçiler değil. Bosse von General Motor,Opel Rüsselsheim ve opel Bochum'a ait diğer yabancılar.Ford,Texako,Esso,Shell,General Electric,Dow Chemikal usw.

Diğer taraftan yabancı düşmanlığını körükleyenlerin,silahlanmayı,silahlanma yarışınıda körüklediklerini görüyoruz.Yabancı düşmanları ile silahlanma yarışını destekleyenler ve dünya barışının gerçekleşmesini engelleme çabası gösterenler aynı kimselerdir.

Biz göçmen kadınlar olarak bunların bilincinde kadınlarımıza da bunları anlatarak savaşımımızı sürdürüyoruz.

Hepinizi saygıyla selamlarım.

EĞİTİM - GENÇLİK VE BARIŞ :

Eğitim ve öğretim gençleri geleceğin sorumluluğuna hazırlamada zorunlu bir aşama, sosyal bünyeye entegrasyonda önemli bir koşuldur. İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi (10 Aralık 1948'de Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda KABUL EDİLMİŞTİR.) ilk ve temel eğitimin parasız ve ilk eğitimin zorunlu olmasına işaret ederek, herkesin eğitim görme hakkı olduğunu ilan ediyor. Mesleki öğretimde kişinin yeteneğine bağlı olarak ~~kişinin yeteneğine bağlı olarak~~ herkes tarafından kolay elde edilebilir olmalıdır. Ne yazık ki, bu evrensel ilkeler her yerde uygulanmaktan çok uzaktırlar. ~~Yalnızca~~ Sözü edilen bu haklar tümüyle yalnızca sosyalist ülkelerde yaşama geçirilmektedir. UNESCO'nun tahminlerine göre 1980 yılında 6-11 yaşları arasında 123 Milyon çocuk okula gitme olanğından yoksun kalmışlardır. Bu sayı o zamandan günümüze daha da artmış olmalıdır.

BM örgütü gençliği 15 - 25 yaş grupundaki insanlar olarak tanımlamaktadır. 1980'de genç insanların sayısının tüm dünyada 857 Milyon ve 1985'de 920 Milyon olarak, yani dünya nüfusunun yüzde yirmisi olarak hesaplanmıştır. 1991 yılında gençlerin sayısının bir milyara ulaşacağı tahmin edilmektedir. Pekçok ülkelerdeki toplumsal ve ekonomik zorluklar ve sömürgecilik dönemlerinden kalan sistemlerin etkisini sürdürmeye devam etmesi eğitim sisteminde problemler yaratmaktadır.

Sosyalist toplumlarda eğitim hakkı gerekli maddi, ekonomik ve politik koşullarıyla tam güvence altındadır. Kapitalist ülkelerde anayasalarda eğitim hakkı yer almaktadır. Bununla beraber ekonomik, idari, yasal, sosyal, psikolojik ve öteki nedenlerden dolayı herkes bu haktan yararlanamadığı gibi, yararlananlar da farklı ölçülerde yararlanabilmektedirler. Çok övülen burjuva fırsat eşitliği yüksek öğrenimde özellikle hayaldir.

Okul ücretleri çok yüksektir. ABD'de pek çok kolej ve üniversitenin yıllık ücreti 8-9 bin dolar kadardır. İngiltere muhafazakar hükümeti yıllık üniversite harçlarını 12 bin sterline yükseltmeyi planlamaktadır. Benzeri zorluklar Fransa'da onbinlerce öğrenciyi grevlere zorlamıştır. Diğer kapitalist ülkelerde de durum farklı değildir. Bu genel kural toplam öğrenci sayısı içerisinde emekçi ailelerin çocuklarının sayısının da düşük olmasına yol açmaktadır.

Federal Almanya'da işçi ve köylü çocuklarının yüksek öğrenime kabul edilenlerin oranı yüzde onbeşten fazla değildir. Fransa'da bu oran yüzde oniki ,İsveç'te,İtalya'da ve Japonya'da daha da düşük, tür. Bu durumun sosyalist ülkelerde tamamen başka olduğu biliniyor. Örnek olarak Alman Demokratik Cumhuriyeti'ni anarsak, işçi ve köylü çocuklarının üniversitelerdeki eğitime katılım payı yüzde altmışı bulmaktadır.

İkinci bir sorun genç insanların işsizlik sorunudur. 1980 yılına ait BM istatistiklerine göre ,işsizler arasında gençlerin oranı ABD'de yüzde 45,7, Fransa'da yüzde 42.1, F.Almanya'da yüzde 27.3,Türkiye'de yüzde 48.6 dır. Bu rakkamlar bize işsizlik,yarı işsizlik ,ümitsizlik, güvensizlik ve hatta yaşamda kalabilme kavgası veren kapitalist dünyadaki genç insanların tablosunu gösteriyor.

Günümüz dünyasında gençliğin durumuna ilişkin sorunlar tüm toplumun sorunlarıdır. Eğitim, meslek öğrenme,hayatta ayakta kalabilme sorunları genç kuşağın haklaarını ve gereksinimlerini daha dogrudan ve daha büyük ölçüde etkiliyorlar. BUndan ötürüde gençliğin çıkarları için savaşımında gençliğin etkinliğinin yükselişi görülmektedir. Gençliğin durumunun iyileştirilmesi , haklarının gerçekleşmesi,sosyal güvenliklerinin seğlenmesi ,sosyal ilerlemenin temel bir koşulu olan dünya barışını koruma ve sağlama gereksinimi ile ayrılmaz bir biçimde bağlıdır.Savaşlar patlak verdiginde gençler ilk kurban olamaktadırlar. Ne var ki nükleer savaşların bir özelliği şudur ki yalnız gençler değil,tüm kuşaklar nükleer bir savaşın kurbanı olacaktır.Nükleer tehlike evrenseldir. Kamu harcamalarının kısılmasından, okul harçlarının artmasından, iş olanaklarının azalmasından ,iş bulmak için yorucu koşturmacadan ve işsiz bırakılma korkusundan ancak barış için etkin bir savaşım ,güçlü bir karşı koyuşla karşı çıkılabilir.

Ostern

İkinci dünya savaşı sonrası, emperyalist ülkeler yeniden hızla silahlanmaya başlamışlardı. Ama bu seferki silahlanma insanlık için korkunç tehlikeler taşıyordu. Çünkü sözü edilen silahlanma başlıca atom silahlarına dayanıyordu.

İşte bu koşullarda tüm dünyada, yaklaşan tehlikeyi ilk gören insanlar 1945 lerden itibaren giderek artan, yığınsallaşan bir biçimde atom silahlarının üretilmesine, denenmesine ve yerleştirilmesine karşı çıkmışlardır.

Bu karşı çıkışlardan 1950 lerden itibaren, Oster yürüyüşlerinin doğuşuna kadar bazı önemli noktalara ve tarihlere burada değinmek istiyorum.

22.11.1949 Petersberger anlaşması diye anılan Adenauer ve batı işgal kuvvetlerinin yüksek komiser düzeyinde toplantısı yapılıyor. Bu toplantıda Batı Almanya ordusunun tekrar oluşturulması kararı alınıyor. Bu karara karşı KPD Batı Almanya parlamentosunda, SPD Hamburg'daki kongresinde tekrar silahlanma kararını reddediyorlar.

19.3.1950 Tarihinde dünyamızın seçkin kişileri bir araya gelip Stokholm'de dünyaya bir çağrı yapıyor lar . Bu çağrıda:

- Atom silahlarına dikkat,
- Kitleselel kırım silahları olan atom silahlarının tamamen yasaklanmasını istiyoruz.
- Yasaklanmanın garanti altına alınması için bir uluslararası kontrol komisyonunun kurulmasını istiyoruz.
- Bu silhi başka bir ülkeye karşı kullanan ülkeleri insanlığa karşı büyük bir suç işlemiş ve harp suçlusu olarak kabul ediyoruz.
- Biz tüm insanlığın en iyi dileklerle bu çağrıyı desteklemesini istiyoruz.

Günümüzde de geçerliliğini koruyan bu çağrıyı iki ay sonra Bremen'de yaptıkları barış kongresinde liman işçileri, gemiciler tekrarladılar. Tüm liman işçilerine, gemicilere iç seferleri yapan gemi işçilerine çağrıda bulunarak, harp malzemelerini boşaltma ve yüklemeyi red etmelerini ve Stokhol çağrısını inzalamalarını istediler.

14-18.9.1950 tarihinde New York'ta Batı İşgal Kuvvetleri Dış İşleri bakanları bir toplantı yaparak Batı Almanya'daki işgal kuvvetlerinin güçlendirilmesi, Batı Almanya'nın silahlandırılması

ve Nato'ya girmesinin hızlandırılması doğrultusunda karar aldılar.

Bu kararları protesto için, 1.10.1950 tarihinde yürüyüşlerin yasaklanmasına rağmen Batı Almanya'nın silahlanmasına karşı barış ve birlik için diyerek harekete geçtiler. Yüzbinlerce genç 29 şehirde 48 miting ve 35 yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş ve mitingleri Dinsla~~gen~~'de yapılan gençlerin barış kongresi ve yine barış savaşçılarının Berlin kongresi izledi.

1951 :

Batı Almanya barış savaşçıları aynı zamanda işgal altında olan ülkelerinin emperyalizm müdahalesi olmadan Alman halkının kendi kaderini kendilerinin tayin etmesini istiyorlardı. Bu nedenle Essen şehrinde halk oylaması yapılması için bir komite kuruldu. Bu kurucular aynı zamanda yeniden silahlanmaya karşıydılar. Bu komite on gün sonra Adenauer tarafından kapatıldı.

Halk oylaması DDR ve Demokratik Berlin'de de yürütüldü. DDR'deki oylamada % 96 sı, Berlin'de % 97,2 si silahlanmaya karşı ve barış anlaşması için oy kullandı. Batı Almanya'da Adenauer tarafından halk oylanmasının yasaklanmasına rağmen, halk oylaması yapıldı ve %90 Batı Alman halkı silahlanmaya hayır oyu verdi.

Avrupa'da silahlanmaya ve atom bombasına karşı mücadele yürütülürken, Türkiye'de de bu doğrultuda barış savaşımı veriyorlardı. 15.Nisan.1950 tarihinde ülkemizde kurulan Barışseverler Cemiyeti Türkiye'nin Natoya girmesine ve Kore'ye asker gönderilmesi ne karşı çıktıklarından kapatılıyorlardı. Bayar-Menderes hükümeti tarafından kapatılan Barışseverler Cemiyeti'nin yöneticileri tevkif edildi. Cemiyet başkanı olan sayın Behice Boran oğlu Dursun'u hapisane şartlarında dünyaya getirdi. Ülkemizin saygıdeğer kadın barışçısı sayın Behice Boran'ı burada tekrar anımsamak ve selamlamak istiyorum.

16.5.1952 : Hamburg'da 150.000 kişi silahlanmaya, işyeri ve iş-yasasına karşı yürüyüş yaptılar.

Yürüyüşler, mitingler ve protestoların ardı arkası kesilmiyordu. Tüm bu protestoların içeriği silahlanmaya, atom silahlarının yerleştirilmesine karşı barış anlaşması yapılması, Batı Almanya'nın

Nato'ya girmesine karşı, Batı Almanya'nın bağımsızlığı içindi. 1957 Sonlarında Sovyetler Birliği'nin önemli önerilerinden biri, atom silahlarından arındırılmış bölge oluşturulması önerisiydi. Bu öneri ışığında o zamanın Polonya dışişleri bakanı 2.10.1957 de Birleşmiş Milletler toplantısında bu öneriyi daha da geliştirerek atom silahlarından arındırılmış Orta Avrupa önerisi yaptı. Bu öneriler çeşitli ülkelerce desteklenerek daha da genişletildi. İskandinavya ülkeleri, Latin Amerika, Akdeniz bölgesi ve Afrika gibi. Hepsinde amaç atom silahlarından arındırılmış bölgeler haline gelmekte. Günümüzde olduğu gibi o zamanlardada Amerika ve Nato ülkeleri bu önerileri engellemeye çalışıyordu.

İngiltere'de 1957-1958 yıllarında Nato planları çerçevesinde bu ülkeye atom silahlarının yerleştirilmesi arifesinde toplumun çeşitli kesimlerinden, sendikacılar, işçiler, işçi partisi mensupları bilim ve sanat adamları, gençler, atom silahlarına karşı bir kampanya başlattılar. Bu kampanyanın ismi nükleer silahlardan arınma kampanyasıdır . Kampanyayı başlatanlar, 1959 yılının Oster günlerinde Londra'dan 80 kilometre uzaklıktaki Aldermaston atom araştırma merkezine doğru bir yürüyüş yaptılar. Yürüyüşçülerin taşıdıkları transperantlarda kahrolsun bombo yazılıydı. Yürüyüşçüler kendilerine bir sembol bulmuşlardı. Uluslararası bayrakla haberleşme alfabesinin Nve D harflerinden oluşmaktaydı. Bu harflerden "N",ingilizce "Nukleer", "D" ise yine ingilizce "Disarmament" kelimelerinin baş harfleridir. Bu iki ingilizce kelime Nuk leer ya da atom silahlarından arınma anlamına gelmektedir.Bu iki ingilizce kelimenen kaynaştırılmasından, birleşik bir şekil verilmesinden oluşan ve atom silahlarından arınma anlamına gelen sembol dünya ölçeğinde yaygınlaştı. Bu sembol atom bombasının yok edici tehlikesine karşın günümüzde de süregiden sembolü haline geldi.

Oster yürüyüşü atom silahlarına karşı çıkışın Batı Avrupa ülkelere özgü bir biçimidir. Kaynağını İngilizli atom silahı karşıtlarının girişiminden almıştır.

Federal Almanya'da 15-1_4.1960 da bin kadar atom silahı karşıtı Hamburg, Bremen, Braunschweig ve Lüneburg kentlerinden roket talim yeri olan Bergenho'e oster günlerinde yürüdüler. Atom silahlarına karşı yürüyen güçlere işçiler, memurlar sanatçılar, din adamları, sosyal demokratlar, komünistler ve çok sayıda gençler katıldılar. Almanya'daki bu eylem biçimi , oster barış yürüyüşleri İngiliz atom karşıtlarından esinlenerek yeni bir mücadele metodu olarak ortaya çıktı. Başlarda SPD'nin atom silahlarına karşı olan tavrı kısa zaman sonra değişerek Hanover SPD kongresinde Almanya'nın atom silahlarıyla silahlandırılması ve SDU-CSU ile dış politikada ortak davranma kararı alıyorlardı. O zamanın SPD tutanağında 649.578 üye görünüyordu.. Kararı alan ise 336 deleg idi. Bu kararın ne kadar demokratik olduğu açıkça görülmektedir. Aradan bir a y geçmeden Deusche Friedensunion (Alman Barış Birliği) Almanya ordusunun atom silahlarından arındırılması, her iki Almanya'nın askersel bloklardan çıkartılması tarafsız olma programı yapıyorlardı. 1961 Oster yürüyüşüne SPD boykot kararı koyuyor, üyelerinin atom karşıtı güçlerle yürüyüşe katılmalarını yasaklıyordu. DGB yöneticileri de kendi üyelerine Oster yürüyüşüne katılmamalarını önerdi.

Değerli ~~Konferans Delegeleri, Değerli Konuklar~~

arkadaşlar

Yüreklere "barış düş"ünü gerçekleştirmek için çarpan sizleri, Hollanda' da yaşayan Türkiyeli göçmen kadınlar adına selamlarım. ^{Seminerin}
"1986 BARIŞ YILI" bitiminden önce gerçekleştirdiğiniz bu konferansın, dünyada kalıcı ve adil bir barışın sağlanması yolunda sürdürülen "barış görüşmeleri"ni olumlu yönde etkileyecek adımlardan biri olduğuna inanıyorum. ^{Seminer}
Bu duygularla ~~konferansa~~ emeği geçenleri kutlanak istiyorum.

"Kadın ve Barış"

Birbirinden ayrı düşünemediğimiz iki sözcük. Biri aklınıza hemen diğeri- ni getiriyor.

Yaşama can veren, insanın yeniden üremesini sağlayan kadınlar; ana, kardeş, eş olarak dünyada barış istemini ilk dile getirenler.

Bizler için ise "göçmen kadın ve barış" birbirinden ayrı düşünemediğimiz iki sözcük oluyor.

Günümüzde silahlanma yarışı ve savaş tehlikesi tüm kadınları eşit olarak etkiliyor ^{her ne kadar} ~~sa da~~ ekonominin, sosyal yaşamın ve diğer alanların militaristleşmesinin sonuçlarını göçmen kadınlar yaşadıkları ülkelerin kadınlarında daha çok ve daha derinden hissediyorlar.

Göçmen kadınlar olarak militarizmin bedelini pahalı ödüyoruz.

Bu bedel iki yönlü ödeniyor.

Bir yandan Türk hükümetinin ülke tarihinde görülmedik boyutlarda savunma bütçesini artırması, ulusal kaynakların ve gelirlerin bir avuç işbirlikçi tarafından tüketilmesi, sonucu; büyüyen döviz açığının yükü, bedel diğ- yerek, pasaport harçları diyerek bizlerin omuzlarına yükleniliyor.

Öte yandan, yaşadığımız ülkelerde işsizlik, sosyal haklarda ve ödentiler de daha büyük kesintiler gene hep bize düşüyor.

Silahlanmaya ayrılan fonlar, dönüp dolaşıp bizim ekmeğimize koparılan lokmalar oluyor.

Bu konuda Hollanda'dan örnekler vermek istiyorum:

Bildiğiniz gibi- gerici Lubbers hükümeti geçen yıl Pershing ve Kruiz füze zeleninin Hollanda'ya yerleştirilmesi kararını almıştı.

Hemen ardından bunun faturasını biz göçmenlere çıkardı. Bu fatura ^{ekonomik} sosyal haklarda yeni kısıtlanmalar ve yeni "yabancılar yasası"nda somutlandı.

^{Ekonomik ve sosyal} İşçilerin önemli güvencelerinden biri olan Halk Sigortalarının kapsamının ^{ve} daraltılması, ^{ve} Eğitim bütçesinde bir milyar guldenlik

kısıntı getirdi.

Ekonomik ve sosyal kısıtlanmaların daraltılması

Ayrıca Yabancılar Yönetmeliği ayırma uygulamalarına da - 2 - temel oluyor.

Yeni getirilmek istenen Yabancılar Yasası ise özellikle göçmen kadını konumunu gerilete götürüyor. ~~gerilete götürüyor~~ ^{oğınlaştırıyor}

Yasa gerçekleşirse, göçmen kadınların ekonomik ve sosyal haklarında büyük bir gerileme olacak.

Bütün bunların nedeni; militarizmin ve savaş tehlikesinin kaynağı olan ABD' nin silah tekellerine akıtılan milyarlardır.

Şüphesiz, dünya barışını katletme de ABD' nin sağ kolu olan Federal Alman Cumhuriyetinde de durum aynıdır.

Silahlanmaya ayrılan milyarlar, bu ülkede de öncelikle göçmen kadınla bunlar içinde ilk sırada Türkiyeli göçmen kadını etkilemektedir.

^{günümüzde} Militarizmin göçmen kadının yaşamına etkisi bu kadarla kalmıyor.

Bugün dünyamızın üzerinde esen savaş rüzgarları, militarizmin felsefesine uygun olarak her türlü sorunun çözümünde güce ve şiddetle başvurma anlayışına egemen kılmaya çalışıyor.

Irkçılık, ayrımcılık, faşist saldırı ve tehditler biz göçmenlerin yaşamını derinden etkiliyor.

Dünyamız "Rambo"laştırılıyor.

FAC'ta ve Hollanda'da yaşayan pekçok Türkiyeli göçmen kadın yaşamları da bunlara tanık oluyorlar.

Bu nedenle militarizme ^{ve} insanlığın nükleer silahlarla topyekün yokolmasına ^{hayır} ^{değers} Uzayın silahlandırılmasına karşı seslerini yükseltiyorlar.

Çünkü uzayda ulusal sınırlar yok. Uzay silahları bir kez yerleştirildi mi, insanlığın bunlardan kurtulması olanaksız.

ABD silah tekellerinin "Yıldızlar Savaşı" projesi göçmen kadınlara, hem tüm insanlıkla birlikte topyekün yok olmayı hem de bugünden başlayarak çok daha fazla ekonomik kısıntıyı getirmektedir.

Oysa "yıldızlar" bize neleri anımsatmaz ki

Bu yıl ki 8 Mart çağrısında Uluslararası Demokratik Kadınlar Federasyonu başkanı Freda Brown tüm insanlığa şöyle seslenmişti:

" Yıldızlar genç sevgililer içindir,
Yıldızlar bebeklere ninniler söyler,
Yıldızlar bilimsel araştırmayı teşvik eder,

....Yıldızları gören son nesil mi olmak istiyoruz ? "

Bizde F.Brown'un bu çağrısına yürekten katılıyoruz. Günümüzde militarizme karşı savaş bir tek ülkenin sınırları içine hapsolarak, kendi ülkesine yerleştirilmek istenen silahlara ve kendi ülkesindeki silah sanayine karşı çıkararak kazanılmıyor.

Bu nedenle tüm barış güçlerinin ulusal egoizmi ve ulusal sınırlarda arınarak birlikte çalışması önem kazanıyor.

Çünkü karşımızdaki düşman, militarizmin ve savaş tehlikesinin kaynağı

olan ABD ve NATO ülkeleri askersel sanayi kompleksi artık uluslararası bir güçtür.

Bu uluslararası canavara, dünyayı bir ahtopot gibi saran askersel sanayi kompleksine karşı tüm uluslardan barışseverlerin birlikteliği gereklidir.

Biz köklü bir barış geleneği olan Hollanda'da yaşayan Türkiyeli göçmen kadınların örgütü olarak, hem göçmen hem de kadın olmaktan dolayı militarizme karşı barış ve silahsızlanma için savaşımında yerimizi almamız gerektiğine inanıyoruz.

Daha çok sayıda Türkiyeli göçmen kadını barış savaşımına çekmeğe çalışıyoruz.

Barış için harcanacak en küçük çabanın bile büyük önemi olduğu düşüncesindeyiz.

HTKB bu düşüncelerle, geçtiğimiz ekim ayı içinde Hollanda'da ki tüm kadın örgütleriyle birlikte "Militarizmin ^{Göçmen} Kadınlar Üzerindeki Etkisi" konulu bir konferans düzenledi.

Hollanda'lı ve göçmen kadın örgütlerinin birlikte gerçekleştirdikleri konferans büyük ilgi gördü.

Konferans, ABD'nin yıldızlar savaşı projesine katılan "Hollanda şirketleri teşhir etmek, bu şirketlerin mallarını boykot etme gibi kararlar aldı..

Ayrıca bu yıl 8 martı Hollanda'da bulunan kadın örgütlerinin birlikte ve barış teması altında kutlamasını kararlaştırdı.

Sanıyoruz, bugün dünyanın pek çok yerinde kadınlar yeni yıla silahsızlanma yolunda olumlu adımlar atılarak girilmesi için çalışmalar yapıyorlar.

Nükleer silahsız 2000 bin yılına doğru, barış, eşitlik, gelişme için ... belgisi hepimizin yolunu aydınlatıyor.

Bu belginin ışığında ; "nükleer silahsız bir dünya"ya ulaşmak için, Türkiyeli göçmen kadınlarında üzerlerine düşen görevleri başarıyla yerine getireceğine inanıyorum. Konferansımız bu konuda somut posterdir. Göçmen kadınların "barış düş"ünü gerçekleştirme yollarında birliktelikte çalışmanın kanıtıdır. Kadınlarımızın, erkeklerimizle birlikte ve daha sıkı birlikteliğidir. Barışı sağlamak için tüm barışseverler

Barış ve Sağlık veya toplumsal ve şahsi iyilik ,her insana derinlemesine tesir eden ,yaratıcı,üretici ve dopdolu bir yaşamın, insanlığın sosyal ilerlemesinin gerçekleştirilebilmesinin kararlayıcı temel şartlarıdır.

İkinci Dünya Harbinin zamanımıza kadar aşılan korkunç halinin unutulmaması ,anımsanması 1948 senesinde Birleşmiş Milletler Topluğu bir alt kuruluşu olan Dünya Sağlık Örgütünün kurulmasına neden olmuştur.Dünya Sağlık Örgütünün bir araya gelmesine sebep olan ana nedenleri oluşturmuştur.Bu özel UNO Organizasyonu halkların iyiliği için temel prensibini kendisine vazife edinmiştir..

Barış ve sağlık prensipleri için çalışmak yine onun vazifesidir. Günümüz dünya uluslarının sağlık sorunlarıyla uğraşan BM alt kuruluşu Dünya Sağlık Örgütü "SAĞLIK" sözcüğünü şöyle tarif etmektedir. "Sağlık,yalnızca hastalık yada sakatlıkların bulunmaması demek olmayıp,bedensel,ruhsal ve sosyal yönlerden tam bir iyilik durumudur." Özellikle sosyal yönden tam bir iyilik hali 19.yy dan beri savunulan bir koşuldur.

Tıp Biliminin temel ögesi insandır.İnsanı yaşatmak sakatlıklarını gidermek ve giderek daha uzun yaşamayı sağlamak^{ki},bu amaçlarda çağdaş tıp bilimi insanları artık yalnız hastalıklarında değil sağlıklı ikende inceleme alanında saymaktadır.

Dünya Sağlık Örgütünün ,yüzyılımızda yaşadığımız tarihi örneğin tesiri altında ,üye sayısı gittikçe artmaktadır.~~Parasız sağlık~~
"Herkes için parasız sağlık bakımı" parolası na sosyalist ülkeler geliştirmekte olan ülkeler ve daima daha çok kapitalist ülkeler buna katılmaktadır.

Her sene toplanan DSÖ Genel Kurulu 1977 yılındaki toplantısında önündeki dönem çalışmalarını "2000 yılına kadar herkes için sağlık" amacına erişmek olarak belirledi.Yani bu tüm insanlar için sosyal adalet ve verimli bir yaşama erişmek anlamına geliyordu.

Bu karar objektif yaklaşım olmakla beraber,aynı zamanda ilerici ve cesaretli bir karardı.

Bu prensibi yaşama geçirmek için,fiiliyata dökmek için 1978 de yapılan genel kurulda bir deklerasyon yayınlandı.Bu deklerasyon Alma-ata toplantısında UdSSr'in Alma İniyatifi ve UNICEF(Birleşmiş Milletler çocuklara yardım organizasyonu) tarafından kabul edilen ve konferansa sunulan deklerasyon kabul edildi.."Ulaşılabilir sağlık ve tıbbi temel tedavi ile tüm insanlığın garantisi" prensibi.

Bu deklerasyon çerçevesinde 1984 yılında Cenevrede yapılan DSÖ toplantısında ilk gerçekleşen durumlar ortaya kondu.

"Herkes için sağlıklı yaşam" belgisinin gerçekleştirilmesinin hayata geçirilmesinin şartı, Doktorların ve sağlık kesiminde çalışan tüm personelin barışın sağlanması ve onun korunmasındaki rolü ile eş anlamlıdır.

DSÖ'nün tüm toplantılarında üye ülkeler tarafından ısrarla üstüne basılan ,emperyalist çekişme ve yüksek silahlanma potansiyelinin tüm ülkeleri istesede istemesede sarmaya başladığıdır. 2000 Yılına kadar herkese sağlık prensibini yaşama geçirmek , yalnızca gerekli olan maddi temeli gerçekleştirmek yalnızca silahlanmanın gerçekleşmesi ile ortaya çıkacağı açıktır.

37.DSÖ Genel Kurulunda ,Cephe ülkelerini destekleme,Güney Afrikadaki bağımsızlık savaşlarını,İsrail'in Arap Ülkelerinde yarattığı terörün mahkum edilmesi ve DSÖ'nün bu ülkelere yardımı durdurması kararı alındı.

Gittikçe artan krizlerin yükünün,arka planda gittikçe artan baskıları bir tarafa bırakıp,çalışan insanların omuzlarına,sosyal zayıflamaya hastalara,yaşlılara,çocuktan zengin ve işsiz kapitalist ülkelerin insanların üzerine atmak arka plandaki gittikçe artan baskıları gizlemek içindir.

Devletin garanti edeceği insan hakları ve insan sağlığının korunması yeni bir politik ve ekonomik bir güç yaratacaktır.

Sosyal adaletten yana humanist güçler DSÖ içerisinde gittikçe artmaktadır.Tüm insanlığın problemlerine çözüm,garanti edilmiş barış gibi sosyal ilerleme gibi ve herkes için sağlık hakkı gibi yalnızca temel ilerici sosyal ekonomik değişikliklerde mümkündür.

Barış sözcüğü, biz hekimlere hemen Yunanlı hekim Hipokrat dan adını alan hipokrat yeminini hatırlatıyor. Bizler hekimlik görevine başlamadan önce bu yeminle söz verdik. "Kişinin yaşamına ana karnından ölümüne kadar saygılı olacağım. Onları hastalıklardan ve sakatlıklardan koruyacağım. Kişiler arasında ayrıcalık yapmadan hastalananları tedavi edeceğim. Yaşamlarını gücüm yettiğince uzatacağım." 20.y.yılın hekimleri bu hipokrat yeminine şu sözleri ilave ettiler. "Nükleer silahlar benim mesleğimin mensuplarına ileri derecede büyük bir sorumluluk getirmektedir. Bir topyekün atom savaşı insanlık için son salgın olabilecektir. Bu yüzden ben böyle bir savaşı önlemek için elimden geleni yapacağım."

Günümüzde dünya uluslarının sağlık sorunları ile uğraşan BM alt kuruluşu Dünya Sağlık Örgütü "SAĞLIK" sözcüğünü şöyle tarif etmektedir:

"Sağlık, yalnızca hastalık yada sakatlıkların bulunmaması demek olmayıp, bedensel, ruhsal ve sosyal yönlerden tam bir iyilik durumudur". Özellikle sosyal yönden tam bir iyilik hali 19.y.yıldan beri savunulan bir koşuldur.

Tıp biliminin temel ögesi, insandır. İnsanı yaşatmak, sağlıklı yaşatmak, sakatlıklarını gidermek ve giderek ~~daha çok~~ daha uzun yaşama ^{soğlanak} erişmek. Bu amaçla da çağdaş tıp bilimi insanları artık yalnız hastalıklarında değil, sağlıklı ikende inceleme alanında saymaktadır.

Bu ne kapsamlı görev tanımıdır bu ne ağır ve yüce görev sorumluludur sağlık görevlilerinin sırtına giydirilen Nükleer bir savaş, tüm insanlığın bir anda yok olmasına yeterli olacaktır.

İnsan nasıl öldürülebilir? Yaşamak en kutsal ve mutlak insanlık hakkı değildir mi? Onun bu hakkını savunmamak olayın doğasına aykırı düşmez mi?

İşte bu bilinçle biri Sovyet biri Amerikalı iki hekim harekete geçmişler ve "Barış için nükleer silahlanmaya hayır" demişlerdir. Burada sizlere bu iki hekimin yaptıklarını, kurdukları kuruluşu anlatmam zannediyorum tıp mensuplarının, sağlık için neden barıştan yana taraf tutmaları gerektiğine yanıt olacaktır.

1980 Senesinde Aralarında Prof. Lown (Harvard Üni. Tıp Fak. Kardiyoloji Kliniği Direktörü), ve Prof. Tschasow'unda (Moskova Ulusal Kalp Bilimler Merkezi Direktörü) buldukları Amerikalı ve sovyet doktorlar Cenevrede bir araya gelerek IPPNW (International Physicians for the Prevention of Nuclear War) i kurmuşlardır. Nükleer bir savaş ^{engellemek} için doktorlar birliği başkanı ve kurucusu olarak Prof. Lown

Washington yakınlarındaki Airile kentinde 1981 yılında

* Nükleer bir savaştan korunmak için uluslararası doktorlar!

yapılan 1.Uluslararası kongreyi açarken amaçlarını şöyle dile getiriyordu."Amacımız dünya ölçeğinde doktorların dikkatini bir nükleer savaşın yok edici tehlikesine çekmektir.Ümidimiz odurki doktorlar bu konuda halkın aydınlanmasına yardımcı olacaklardır.K"adermişçesine bir felakete yönelmiş zamanımızdaki bu gidişi daha güçlü bir kamu oyu durdurabilir.Bu anlamda hastalarımıza ,kamu oyuna,politikacılara bir nükleer savaşın insanlığı salgın bir hastalığın etkileri gibi etkileyeceğini anlatmak gerekmektedir. Nükleer silahlanmanın bugün bile bir hastalık etkisi yaptığını onlara anlatmalıyız.Bu silahlanma psikolojisi içerisinde gençlerin geleceğe olan inançları yıkılmaktadır."

1982 yılında İngiltere(Cambridge) de yapılan 2.Uluslararası kongreye ekseriyeti Nato ve Varşova paktı ülkelerinden olmak üzere 160 delege katılmıştır.Bu delegeler uluslararası düzeyde 31 ülkeyi temsil ediyorlardı.

1983 yılında Amsterdamda 3. Kongre 1984 de Helsinkide 4. kongre 1985 de 5. Kongre Budapeştede yapılmıştır .1986 6.Kongre 49 Ülkenin üye olarak bulunduğu 63 Ulusun temsil edildiği ve 4600 kişinin katılımıyla Köln de yapıldı.Bu yılki kongrenin ev sahipliğini yapan Federal Almanya seksiyonu ki içerisinde biz türk doktorlar olarakta üyeyiz ve çalışıyoruz,5000 kadar nükleer savaş karşıtı doktoru içerisinde barındırmaktadır.Topraklarından iki dünya savaşının çıktığı bir ülkenin hekimleri olarak onların halklarına yaptıkları ve tüm ülkelerde yankı yapan şu çağrı "Atom savaşı öncesi sizleri uyarıyoruz.Eğer bir atom savaşı çıkarsa yaşayanlar ölenleri kıskanacaktır." hiç şüphem yokki nükleer savaş tehlikesi dünyamızdan tamamen kaldırılincaya kadar geçerliliğini koruyacaktır. Nükleer savaşa karşı olan doktorları biraraya getiren olgular nelerdir.?

Delicesine süren silahlanma yarışı dünyada birçok ülkenin karşılaştığı acil ekonomik ve sosyal sorunların çözümünü zorlaştırmakta ve yine insanlığı mümkün olabilecek gelişmelerden mahrum bırakmaktadır.

Dünya çapındaki nükleer silahlanma korkunç boyutlara erişmiş bulunuyor.Nükleer silahların toplam gücü 13500 megaton olarak biliniyor.Bu Hiroşima'ya atılan bonbanın birmilyon mislidir.Nükleer silahlanmanın günümüzde aldığı korkunç boyutları daha iyi kavrayabilmek için şu örneklemeler yeterli olabilir.

Bu nükleer güç 30 sene boyunca hergün 2.Dünya savaşının yaptığı yıkımı yapacak boyutlardadır.

Yeni kitle-imha silahlarının geliştirilmesi ve üretilmesi için dünyada her yıl 800 milyar US-Dolar veya bir dakikada 1 milyon US-Dolar harcanmaktadır. Aynı anda gelişmekte olan ülkelerde açlık ve hastalıktan günde 40 bin çocuk yaşamlarını yitirmektedir. Yine 250 milyon çocuk için öğrenme, eğitim olanağı sağlanamamaktadır. 570 Milyon insan yeryüzünde kronik beslenme yetersizliği ile karşı karşıyadır. Askeri harcamaların yalnızca % 60'ı ile yalnızca bir senede 400 milyon çocuk için 600 bin okul veya 18 milyon yataklı 30 bin hastahane kurmaya yeterlidir.

Bir nükleer savaş durumunda Tıbbın çaresiz kalacağı bilinmektedir. Günümüzle karşılaştırıldığı zaman önemsiz kalan Hiroşima'ya atılan atom bombasının koskoca şehri yerle bir ettiği ve 75 bin insanın ölümüne, 100 bin insanın ağır yaralanmasına yol açtığı biliniyor. Yine Hiroşima'da 298 doktordan sadece 18'i, 1780 hemşire'den 135'i yaşayabilmiş, 45 hastahane'den 3'ü vazife görebilir durumda kalabilmiştir.

Milyonluk bir şehire 1 megatonluk atom bombası atılmış olsa bu insanlara yardım edebilmek için 3 binden fazla doktora 10 binden fazla hemşireye ve sağlık personeline ihtiyaç vardır. Genel bir nükleer felakette (10 bin megaton) karşılaşılabilecek tıbbi yardım için 30 milyon doktor ve 100 milyon hemşire gereklidir. Dünya sağlık teşkilatının bilgilerine göre bugün dünyada 3-3,5 milyon doktor, 7,5 milyon hemşire bulunmaktadır.

Böyle bir atom bombası patlamasında bunların büyük bir kısmında yaralanacağı veya hayatlarını kaybedeceğini hesap etmek gerekir. Hangi çılgın nükleer bir savaşta yaşama ^{savaşı} görür? Nükleer savaş düşüncesi bile yalnızca dehşet verici ve tabiata aykırıdır.

Düşününüz birkere, doktorlar, erken doğan bir çocuğu kurtarabilmek için hangi zahmetli metotlara başvuruyorlar. Çocuğu hayata kazandırmak pek çok tıp mensubunun kolektif çalışmasının sonucudur. Çocuğu olmayan annelere o mutluluk anını yaşayabilmeleri için hangi zor metotlar uygulanıyor. Her şey dünyaya yeni bir insanın doğumu, yaşamın devamı için. Böyle bir dünyada bir atom bombası bir seferde milyonlarca insanı yok edebiliyor, zengin kaynaklarla donanmış ülkeler çöle dönüşebiliyor.

Ben şuna inanıyorum ki nükleer bir felaketin etkilerini iyi tanıyan, milyonlarca insanın etkilenebileceğini ve ya yokolabileceğini

bilen hiçbir insanın özellikle hiçbir doktorun buna sessiz kalmaya hakkı yoktur.

Prof.Dr.Tschasow (IPPNW'nin başkanlarından biri) nükleer savaşın önlenmesi için çaba harcayan dünya doktorlarına şöyle sesleniyor: "Yeryüzünde yaşamı korumak için görevlendirilmiş olan biz doktorlar ,bir nükleer savaşın gerçek tehlikesi hakkındaki hakikatleri saklamak ve insanoğlunun yaşam içgüdüsünü baskı altına almak denemelerinin uygulandığı zamanımızda bunlara seyircimi kalacağız ? Bunun tek bir yanıtı vardır,hayır.Biz asla seyirci kalamayız. İşte bu yüzden kendimi bir nükleer savaşın önlenmesine adanmış bir hekim olarak bizim en acil görevimiz bir nükleer felaketin önlenmesidir diyorum."

Nükleer bir felaketin önlenmesi için doktorların nasıl katkıda bulunabilecekleri sorusuna yanıt şöyle somutlaşıyor:

- İlk görev atom silahlarının korkunç tıbbi sonuçlarının kamuoyuna ve politikacılara en iyi biçimde açıklamak.
- Yığınların bilincinde atom savaşının yapacağı etkilerin ne olabileceği canlandırılabilirse atom silahlanma yarışının sonlandırılması için gayretlerde artacaktır.
- Atom silahları üreten devletlerin bu silahları ilk kullanacak taraf olma durumunda olmayacaklarını açıklamaları için çaba sarfetmek (Sovyetler Birliği bunu yapacağına söz vermiştir)
- Bütün atom silahlarının ,kitle yoketme silahlarının ,bakteriyolojik ve kimyasal silahların yasaklanması için uluslararası anlaşmaların sağlanmasına katkıda bulunmak.
- Uzayın bütün insanlığın ortak malı olduğundan çıkarak silahlardan arındırılmış kalmasına çaba sarfetmek.
- Hastalarımıza atom silahlarının kullanılmasında halinde kısa veya uzun sürede bizim de yardımcı olamayacağımızı anlatmak.
- Sınırlı bir nükleer savaş tezinin ,bugün silah deposuna döndürülmüş dünyamızda olanamsız olduğunu,bunun bir barut fıçısının üst kısmını ateşlemeye benzediğini dile getirmek.

Bu sene Köln de "Hep beraber ölmek değil hepberaber yaşamak istiyoruz" belgisi altında 6. Kongrelerini yapan Nükleer bir savaşı önlemek için Uluslararası doktorlar Birliği 1984 Unesko Barış ödülü ve 1985 Nobel Barış Ödülünü aldılar.1985 Nobel Barış Ödülü komitesi 1985 Nobel Barış Ödülünün elliden fazla ülkeden 140000 doktoru içerisinde barındıran bu kuruluşa verilmesini şöyle açıklıyordu."Bir atom savaşının korkunç yıkımının sonuçları konusunda insanlığa yaptığınız hizmet uzmanca bilginizin yaygınlaştırılmasının yanı sıra bilinçlendirmenin ürünüdür.

Türkiyede Türk Tabipler Birliği bünyesinde yer alan hekimler, 26 Haziran 1986 yıllık kongrelerinde aldıkları bir kararla IPPNW'nun ülkemizde bir seksiyonunun kurulmasına karar verdiler.

Onlarda bir savaş uçağı 12 milyar Tl. 40000 köyün ilaç gereksinimi geleneğini yürütmeye çalışıyorlar.

Tüm insanların bir yıl boyunca yeterli besin,su,eğitim sağlıklı konut ve sağlık hizmeti sağlamak için 10 trilyon 200 milyon TL gereklidir.Silahlanma için dünyada 15 günde harcanan parada bu kadardır.

Bütün bunları söylerken aklıma gelen hekimler kendilerine vazife olmayan işlerle uğraşıyorlar sorusunadakısaca

Sözlerime son verirken Sayın hocam Prof.Metin Özek'in hekimlik ta rihine geçecek,Barış Derneği Davasındaki şu sözlerini saygıyla anımsamak istiyorum.

Ben önce bir hekim sonra bilim adamıyım.Bir hekim için barıştan yana olmak bu uğurda çalışmak bir sorunluluktur.

Yine Barış Derneği Davasından Dr. Erdal Atabek

Nükleer bir savaşın dünyanın sonu olacağı açıktır.Dünya bir tehdidin altındadır. Dünyadaki insanları bu tehdidin altında yaşamak istememektedirler.bariş artık sembolik bir hayal olmaktan çıkmıştır,gerçekçi ve kararlı bir evrensel istek olmuştur.

Sevgili Arkadaşlar, ~~kıymetli misafirler~~,
Birleşmiş Milletler tarafından ilan olunan, 1986 Uluslararası Barış Yılı'nın son günlerini yaşıyoruz. Birleşmiş Milletler bundan bir yıl önce, 24 Ekim 1985 tarihinde, birçok sayıda devlet ve hükümet başkanının katıldığı 40. Genel Kurulunda, 1986 yılının Uluslararası Barış Yılı ilan etme kararını, oy birliği ile almıştı. Bu kararın, Alman Faşizminin ve Japon Militarizminin ezilişinin 40. yıldönümüne rastlaması, anlamlıdır.

Birleşmiş Milletler, 1986 yılını Uluslararası Barış Yılı ilan etme gerekçesini şöyle ifade etmiştir.

"Ülkelerin, dünya barışını ve uluslararası güvenliği, Birleşmiş Milletler Temel yasası temelinde geliştirme gayretlerini güçlendirmeyi ve genişletmeyi amaçlıyor.

Birleşmiş Milletler Temel Yasasında tarif olunan, gelecek kuşakların, bizim yaşam süremizde, insanlığa iki kez, anlatılmaz acılar getirmiş olan savaşın, rehinesi olmalarından korunması, amacına ulaşamamış olması, dünya halklarının, devletlerin ve hükümetlerin, barışın korunması ve kalıcı bir barışın sağlanması çabalarını arttırmak zorunda bırakmaktadır.

Kıymetli Arkadaşlar,

Bildiğiniz gibi ikinci dünya Savaşının sonlarına doğru Hiroşima'ya ve Nagazaki'ye atılan atom bombalarının yol açtığı korkunç sonuçlar, tüm insanlığı dahada büyük bir tehlikeyle karşı karşıya getirmiştir.

Geçtiğimiz son 40 yıl içinde bir atom savaşında tüm insanlığın yok olması, dahası dünyamızdaki tüm yaşamın son bulması tehlikesi sürekli olarak artmıştır. Bu tehlike, Reagen yönetiminin uzayı silahlandırma, yaygın tanımıyla "Yıldız Savaşları" projesiyle yeni bir nitelik kazanmıştır. Öyleki, günümüzde tüm insanlık bir "Hayatta kalma" yada "Toptan yok olma" sorusuyla karşı karşıya gelmiştir. Tehlike son derece büyüktür ve herkesi ilgilendirmektedir. Bu gerçek giderek yeryüzünün her yerinde, çeşitli dünya görüşlerinden, çeşitli toplumsal sınıflardan ve katmanlardan insanların bilincine yansımakta ve yığınları savaşa karşı harekete geçirmektedir.

Bir atom savaşında toptan yok olma tehlikesi ve bunun yığınların bilincindeki yankıları, savaş ve barış sorunlarına ilgiyi, geçmişte görülmedik ölçüde artırmıştır, artırıyor.

Bir atom savaşı tehlikesi neden ve nereden doğuyor? Atom savaşı tehlikesi önlenemezmi? Önlenebilirse nasıl? Olağan üstü boyutlara ulaşmış olan silahlanma harcamaları ile somut sorunlarımız

arasındaki ^{iliski} ~~iliki~~ ? vb. sorular her geçen gün daha çok sayıda insanın kafasında doğuyor ve yanıt arıyor.

Bizler de önümüzdeki iki gün içerisinde yapacağımız çalışmalarımızda, tüm bu sorunlar üzerinde görüş alış verişinde bulunacağız. Ben izninizle burada, önemle son bir yıl içindeki gelişmelerden söz etmek istiyorum. Çünkü atom savaşı tehlikesinin, adım adım azaltılması ve tamamen ortadan kaldırılması, yolundaki, somut çabalar özellikle içinde bulunduğumuz yılda, insanların kafalarındaki onlarca soruya yanıt getirmiştir. Bunların başında, atom bombası denemeleri geliyor. Bildiğiniz gibi, atom bombası denemeleri günümüzde hızlı silahlanma ve uzaya atom silahları yerleştirme çalışmalarını çerçevesinde yapılmaktadır. İçinde bulunduğumuz ~~1985~~ ^{Yılı} başında ^{Ağustos} Ocak 1985 'da, SBKP Genel Sekreteri Mihail Gorbaçov SB'nin atom denemelerini bir süre durduracağını ve bu, örneğin, ABD tarafından da izlenmesinin beklendiğini bildirdi. Yani bir moratoryum ilan etti. Bu moratoryum SB tarafından iki kez uzatıldı. Bu ayın sonuna kadar da devam edecektir. Aynı süre içinde ABD, tam 18 atom bombası denemesi yapmıştır. Denemelerin sonuncusu Reykavik zirve toplantısından sadece bir hafta önce yapılmıştır. Ekim ayının başında yapılan Reykavik zirve toplantısının hemen ardından, bir basın toplantısı yapan Mihail Gorbaçov "Tarihi bir fırsat kaçırdık ! " dedi. Uzun menzilli, orta menzilli vb. ^{vb.} atom silahları konusunda anlaşma sağlandığı halde, Reagan yönetiminin uzaya atom silahları yerleştirmede ısrar etmesi, başka bir deyişle, illede atom silahlarına dayalı, askeri bir üstünlük elde etmek istemesi, sonuç alınabilecek bir anlaşmayı çıkmaza soktu.

Yalnızca bu olgular bile, insanlığın tümü için "Hayatta kalmak yada yok olmak " tehlikesinin, gerçek kaynağını göstermeye yetmektedir. Bu tehlike Pentagon'dan, askersel, sanayi kompleksinden kaynaklanmaktadır. Tehlikeyi bertaraf etmek için, tehlikenin kaynağına karşı birleşmek, artık herkesin işi durumuna gelmiştir.

Kıymetli arkadaşlar, durum böyleyken ülkemiz Türkiye'de 12 Eylül 1980 ^{de} ~~gerici askersel devrimle~~ iktidara gelen güçler, Reagan yönetiminin, uzayı silahlandırma projesine, ilk evet diyen güçler arasındadır. İş bununla da kalmamaktadır. Doğu'da yeni askeri hava alanları yapılmakta, var olan ABD ve NATO üsleri geliştirilmekte, yeni üslerin pazarlığı yapılmaktadır. SİA (Savunma İşbirliği Anlaşması), içinde bulunduğumuz günlerde, yeniden uzatılacak ve daha da geliştirilecektir. Ülkemiz böylece, ~~bölgemizde~~ ABD'nin iyice uzanmış kolu haline getirilmiştir. Bunu yapan Evren /Özal rejimi, barıştan yana, hemen herkesi baş düşman ilan etmekten geri kalmıyor. Türkiye Barış Derneği yöneticileri ve üyeleri askeri mahkemelerde yargılan-

Konya MC

maya devam ediliyor. Askeri savcı, kısa bir süre önce yaptığı ~~meta-~~ ^{Konya MC} ~~lasında~~ barış çabalarını Sovyet Rusya'nın emellerine alet olmak olarak ilan etti. Böylesine köhnemiş ve saldırgan bir düşünce ve davranış bir devlet yetkilisi tarafından, ancak demokrasinin olmadığı koşullarda ileri sürülebilir, barış için çalışma, ancak demokrasinin olmadığı bir ortamda suç sayılabilir. Ülkemizdeki rejimin tüm baskıları, barış savaşıçılarını yıldıramadı. Barış severlerin safları daha da genişliyor. Gerçeği görenlerin sayısı giderek artıyor. Konya'da yapılacak yeni NATO üssü ve B.Alman uçaklarının alçak uçuş talim yeri, bölge halkının haklı tepkilerine yol açtı.

İçinde yaşadığımız F/Almanya topraklarının genişliğine bakıldığında, dünyada atom silahlarının en sık olduğu ülkedir. Öyleki, F.Alman hükümeti halkın daha fazla tepkisini çekmemek için, askeri gücünün bir kısmını Türkiye, İspanya gibi ülkelere yayıyor. Güney Afrika ırkçı rejimine denizaltı planları satıyor. Bu ülkelerdeki savaş kışkırtıcısı güçleri Reagan yönetiminin hemen ardından var gücüyle destekliyor. Bunu yaparken, tüm dünya, barış güçlerine saldırıyor. F.Almanya ^{Başbakanı} ~~sensöryesi~~ Kohl'ün, SBKP Genelsekreteri Mihail Gorbaçof'u, katil faşist Göbbels ile karşılaştıran sözleri, bunun en tipik göstergesi olmuştur. Avrupa'da var olan sınırların kesin olmadığı yolundaki sözleri ~~revansizmin~~ ^{savaş kışkırtıcılığı} ~~Revansizim~~ yabancı düşmanlığı ile iç içe sürdürülmektedir. F.Almanya'da yaşayan bizler, yaşamın her alanında bunu gün be gün yaşıyoruz.

Kıymetli arkadaşlar, şimdi kısaca kadın ve barış konusunun bazı özgünlüklerine değinmek istiyorum. Şüphe yokki barış herkesin işi ^{dir} ve atom savaşı felaketi cinsiyet tanımayacaktır. Bu söylediklerim bir atom savaşının sonuçlarıyla ilgilidir. Ama iş bundan ibaret değildir. Çılgınca silahlanma, dünyamızda her bir dakikada 1 Milyon dolar harcanmasına yol açmaktadır. Hızla silahlanma, maddi-manevi olağanüstü olanakların heba olmasına yol açıyor. bunun kahredici sonuçları, ^{başta,} ~~başta,~~ her türden ayrımcılığın şiddetlenmesidir. yığın sal işsizliktir. Hayat pahalılığının artmasıdır. Sağlık, eğitim için yapılan ve tüm öteki faydalı toplumsal harcamaların kısılmasıdır. Toplumun manevi yaşamının, kültürün köreltilmesidir.

1975-1985 yılları arasında, Birleşmiş Milletler tarafından ilan olunan, Kadın on yılı çalışmaları, bu gerçeği belgelendirmiştir. Eşitlik, ilerleme ve Barış istemlerinin yaşama geçirilmesi, kadın on yılı nın sonlanmasına rağmen güncelliğini koruyor ve koruyacaktır.

Toplum yaşamında belirleyici, ama özgün bir yeri olan kadınların silahlanmanın azaltılması, giderek durdurulması ve silahsızlanmadan en çok yarar görecektir. Kesimleri içinde yer aldıklarını gösteriyor. Sadece bu gerçeği tanımakta yetmiyor. Şimdi her düzeyde barış hareketine daha çok kadının katılmasının yolları ve metodları bulunmalı, kadınlarımızda barış bilincini, bizlerin somut sorunlarına bağlı olarak uyandırabilmeliyiz. Bu konuda çeşitli ülkelerdeki ve ülkemizde yapılmış çalışmalar esinlendiricidir.

kadınlar da dünya barışına katkıyı ,daha çok kadını barış hareketine çekme çabalarını, şöyle pratiğe indiriyorlar:

Kadınlar, Amerikan füzelerinin Avrupadan sökülmesini, caddelerin, semtlerin, köylerin ve kentlerin, ülkelerin nükleer silahlardan arındırılmasını isteyen çağruların altına imza atıyorlar.

Gösteriler yapıyorlar, askeri üstlerin önünde pankartlar taşıyorlar. İngiliz kadınları, Bundan 6 yıl evvel ,Greenham Common ^{Greenham Common} ~~Common~~ daki Amerikan füze üssünün yakınında, ilk barış kampını kuran kadınlar. Onlar başka ülkelerdeki Amerikan ~~XXXXXXXXXX~~ üslerindedede benzeri protesto kamplarının oluşmasına ~~XXXXXXXXXXXXXX~~ yol açan harekete itki verdiler.

Federal Almanyada bir kadın şöyle sesleniyor "Silahlanmanın toplumsal sonuçları kadınların kurtuluşunu engelliyor. Ama barış ve yumuşama bu kurtuluşun kardeşleridir."

Amerikan Füzelerinin yerleştirilmesine karşı çıkan kadınlar, bu eylemleri kadınların kendi sorunlarıyla birleştirerek yürütüyorlar. Kanadalı Kadınlar, Barış için daha kararlı hareket edilmesini vurgularken, tüm kadınları kanadanın özgül gereksinimleri için, barış için savaşıma çağırıyorlar. Kanadanın nükleer silahsız bölge ilan edilmesi ,askersel bütçenin yarıya indirilmesi, bu gereksinimler arasında.

İrlandalı kadınlar, Nükleer tehlikeye karşı eylemleri, Kuzey İrlandanın, İngiliz emperyalizminin egemenliğinden kurtuluşu için savaşım ile birleştiriyorlar. İrlandanın kuzey ve güneyinin, başka halklara karşı saldırı üssü olarak kullanılmasına karşı çıkıyorlar.

Filipinli kadınlar, Amerikan üslerinin filipinler açısından yarattığı tehlikeleri, silahlanma yarışından doğan sorunları, uluslararası ekonomiyi, silahlanma yarışının etkilemesi nedenlerinden yararlanıyorlar.

İsveçli kadınlarda, barış savaşımını yeni biçimlerde başlatma girişimleri çok görülüyor. Norveçtede böyle etkinlikler görülüyor, Bunlardan biri "Barış için norveçli anneanneler birliği"

Ekim 1982 den beri, her çarşamba 12-14 saatleri arasında, Oslo'nun merkezinde bir araya gelerek Silahlanmaya, Atom silahlarına, SDI hayır diyorlar. Bu ülkelerdede ,nükleer alevlerle ,gezegenimizin ve tüm yaşamın, yok olmasına karşı eylemlere, daha çok kadın barışçılar katılıyor.

Filistinli Kadınlar, işgal altındaki topraklarında ,savaş içerisinde, barışın önemini bilincindeler. Yaşam zaten onlara barışı dayatıyor.

Güney Afrikalı kadınlar, barışı savunmanın önemini vurguluyorlar. Kadın ve çocukların haklarını savunan, çeşitli grup ve örgütlerin çabalarını birleştirmeye gayret ediyorlar. İş bulma, halk sağlığı, ekonomik ve ulusal kurtuluş sorunlarının çözümünün, silahlanma yarışına karşı, barış için savaşımla bağlantılı olduğunu gösteriyorlar. Güney Afrikanın her sene silahlanmaya harcadığı 3 milyar rand lık para, ülkedeki tüm çocukların eğitime kavuşmasına, halk sağlığı sisteminin köklü olarak düzenlenmesine yetebileceği tezi savunuluyor. Emperyalist Ülkelere silah yapımı için gerekli ham maddeyi ihraç eden Güney Afrika'da, aç bir kadını, buna karşı nasıl bir eyleme çağırabilirsiniz. Çünkü devlet ham madde ihracına karşı, yiyecek maddeleri aldığını söylüyor. Bu durumda kadınlar, halkın yoksulluğunun, silahlanma harcamalarına bağlı olduğunu göstermeye çalışıyorlar. Güney Afrika'da barış hareketini geliştirmenin bir zorluğuda, pek çok ülkede olduğu gibi, silahsızlanma ve yumuşama gibi konuların yalnızca Sovyetler Birliği ve ABD nin çözmesi gerektiği yolundaki yanlışlığa pek çok insanın kapılmış olmasıdır.

Arjantin de ,iz bırakmadan ortadan kaybolan kişilerin yakınlarının eylemleri, geniş yankılar uyandırdı. Bundan esinlenen kadınların barış için savaşıma katılımları artıyor. Arjantin 1. ve 2. Dünya Harpleri gibi büyük savaşlar görmedi. Ama İngilizlerin Falkland saldırısı, günümüzde okyanusların, savaş güçlerine bir engel oluşturmadığını, savaş tehdidinden yalnızca barışçıların eylemleri ile sakınabileceklerini anladılar.

Amerikalı Kadınlar, "Bomba değil, iş istiyoruz" sloganını barış gösterilerinin ana sloganı haline getirdiler. Artan işsizliğe, git-tikçe artan askersel bütçenin neden olduğunu, kadınlar çok iyi anlıyorlar. Kadınlar kendi hakları için, savaşımla barış ve toplumun yeniden sosyal yapılandırılması uğruna verecekleri savaşımla birleştirebilirlerse başarıya ulaşabileceklerdir.

ABD Emperyalizmi, Cruis ve Pershing 2 roketlerinin, Avrupaya yerleştirmekle yalnızca Avrupa kadınlarının değil ABD kadınlarında düşmandır.

Sosyalist Ülkelerdeki, barış ve kadın hareketleri, nüfusun, yaşam düzeyinin, dahada yükseltilmesi, yeni maddi ve kültürel değerlerin yaratılması, sosyalist toplumun güçlendirilmesi ve iyileştirilmesi amaçlarını taşıyor. Temel yanlarından biride enternasyonal duygudur. Tüm ülkelerdeki kadınlarla onların eşitlik ve daha iyi bir gelecek için savaşımalarında gösterdiği dayanışmadır.

Ülkemiz Türkiye'de de sorunlar diğer ülkelerden pek farklı değil. Özellikle son zamanlarda, kendi iradesi dışında bir savaşa sürüklenme

tehlikesi ile karşı karşıyadır. Günümüz sorunlarını, savaş ve kuvvet kullanımıyla çözemeyeceğimizi biliyoruz. Savaş, yıkım, açlık, yokluk demektir. Hele nukleer silahların kullanılacağı bir savaş tüm insanlığın yok olması demektir. Biz kadınlarda barış için savaşımı enflasyona karşı, iş, sosyal güvenlik, eğitim, kamu sağlığı ve çevre korunması için savaşım ile birleştirerek, kadınların politik potansiyelini arttırabiliriz. Silahlanma yarışına son verilmesi, insanlığın yaratıcı yetenekleri, tüm doğal kaynaklar, barış ve yaşam için kullanılması çabasına katkıda bulunabiliriz. Ülkemiz bütçesinin üçte birini oluşturan Milli Müdafaa bütçesinin, silahlanma harcamalarının, toplumsal gereksinimler için (Okul, hastane, yol v.s) harcanmasına kadınlarımızı inandırmalıyız. Ulusal Kurtuluş savaşımızın birikimlerine sahip çıkarak, Atatürk'ün "Yurtta sulh cihanda sulh" politikasını yaygınlaştırmalıyız. Komşularımızla olan ilişkilerimizin önemini gereklerini, anlatmaya çalışmalıyız. Üç tarafı denizlerle çevrili güzel Türkiyemizin, Barış ve kardeşlik ülkesi olması için çalışmalıyız. Sevgili arkadaşlar, İşte bizleri biraraya topluyan nedenler. Biz, tek tek kadınlar, örgütlü kadınlar, kadınlarımızı barış hareketine nasıl çekeceğiz? Onlara bunları nasıl anlatacağız? Ulusal ve uluslararası barış hareketlerini, onlara nasıl tanıtacağız? Bizlerin öncelikle barış konusunu iyi öğrenmemiz gerekiyor. Amacımız, Barış hareketini imkanlarımızın elverdiği nisbette, hep beraber tanıyalım, kadınlarımıza anlatım yöntemlerini burada tartışalım. Bizim için, kadınlar için çok önemli olan, fakat derinlemesine bilinmeyen bir konuyu aydınlatmaya çalışalım. Neden kadınlar barıştan yana olmalıdır sorusuna, önce bizler cevap bulalım.

Sözlerimi 1991 Prag kadınlar Konferansında, çeşitli dillerden, dünya kadınlarına söylenen şu sözlerle bitirmek istiyorum.

"Kızlarımız ve torunlarımız, yaşlandıkları zaman kendi çocuklarına ve torunlarına şöyle desinler: "İnsanlık tarihinin en karmaşık zamanlarında, gayet bilgili anne ve ninelerimiz varmış. Elele vermişler, dayanışmalı, ortak çabalarla, insanlığın yok olup gitmesi tehlikesine karşı, yardım etmişler. Onlar, gezegenimizin insanlık düşmanı güçler tarafından çölleştirilmesini önlemişler. bir çiçek bahçesi haline getirilmesine yardım ederek, güçlü bir dayanışma göstermişler."

XXXXXXXX Bizlerde diyoruz ki, 20. y.y. sonunda, tüm silahlardan XXXXX arındırılmış birdünya gerçekleştirelim. Yeryüzünde vaktiyle zannettiğimiz kadar büyük olmayan ve şimdilik yeterince bayındır hale getiremediğimiz ama biricik ortak evimiz olan dünyamızda, barışın gerçek savunucuları olmayı başarabilelim.